Akbaba

Eski Başbakan ve yardımcısı:
İktidar yolunda!

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

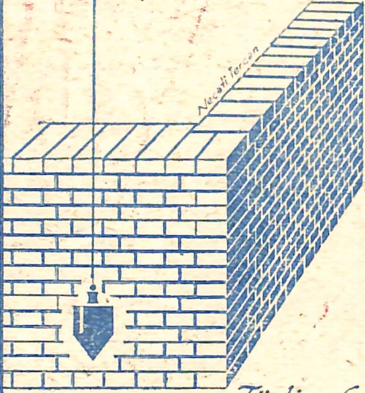
BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı

Ev hesabı

Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

Grafika

Hevesle çalışıyor!..

..çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor çayla beraber bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor. Bütün gün, durmadan sarf ettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.

Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilir.

Siz de, onun gibi, sabah, akşam kahvaltılarınızda bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

250 gr. SANA kalori bakımından

700 gr. EKMEK veya

920 gr. BEYAZ PEYNİR veya

Günlük 20 YUMURTA veya

1920 gr. YOĞURD'a muadildir.

S 21

Sana

Kahvaltılık margarin

250 gramı 95 krş.tur

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

YAZ AYLARINI SAĞLIK İÇİNDE GEÇİRMEK İÇİN

Dr. Kemal Saracoğlu'nun

YAZ DOKTORU

İsimli çok kıymetli kitabını mutlaka okuyunuz.

Yaz hastalıkları, yaz vitaminleri, yaz yemekleri, yaz sporları, yaz banyoları, yaz içkileri.

Fiatı 1 Lira ★ Akbaba - Aydabir yayınları

Salı Günü Çıkıyor!

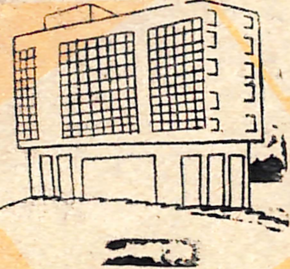

DENİZYOLLARI

SAYI: 171 C.. 7 23 HAZİRAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

HİLTON HÜMMASI

İstanbul, on gün kadar süren bir salgın geçirdi: Hilton hümması!

Hani adına sosyete denilen bir insan kokteyli var ya, işte onlar, nefes nefese, soluk soluğa, yalvar yakar birbirlerine girdiler:

— Aman bir davetiye!.. İster gece için olsun, ister gündüz... İster Akdeniz pavyonunda bir bardak su içmek için olsun, ister Karadeniz terasında göğüs dolusu bir nefes almak için!.. İster emekli yıldız bilmem kimin bastığı yeri öpmeğe çağırınız, ister oturduğu koltuğu koklamaya!...

Davetlileri de kim arıyor, kim buluyor, kim seçiyor?... Aranan sıfat, aranan kıymet, aranan meziyet nedir?.. Meçhul!...

Emekli Sandığı Umum Müdürü Nuri Kınık adına bir davetiye de ben aldım: Otelin şadırvan ve teras restoranlarındaki kokteyle şeref vermemi rica ediyormuş!

Size bir şey söyliyeyim mi? Gitmedim!... Evvelâ, gitmek için can atanlara öfkemden gitmedim.

Yahu, bayanlar, baylar, siz tarihi olmayan, mazisi olmayan, sonradan görme insanlar değilsiniz!.. Sizin Yenicaminiz, Sultanahmediniz, Süleymaniyeniz var!... Bir akşam saatinde, Moda kıyılarından İstanbula bakınız: Gökün alev kadifesi önündeki o kubbeler ve minareler kabartısına!... Bir ömür boyu bu anıtlar saltanatını seyreden İstanbul çocuğu Hilton'a âşık olur mu?...

İkincisi, bu davetiye, benim elimi uzatacağım kadar yukarıda değil, ayağımı basamıyacağım kadar aşağıda kalmıştır.

Kaç gün, kaç gece sürdüğünü pek iyi bilmediğim bu kına gecesinin, ben, yalnız bir tanesinde bulundum: Muhterem valimiz Profesör Fahrettin Kerim'in ve sayın eşleri bayan Gökay'ın Beylerbeyi sarayındaki ziyafetlerinde...

Saray bahçesi, Üniversite kürsüsünden gelmiş bir valiye lâyık seviyeli bir kalabalıkla dolu idi: Tevfik Remzi Kazancıgil ve sedef gülüşlü hanımı... Naci Bengisu ve parmakları kuru tahtaya can veren eşi... Ali Esat Birol ve kibar çizgili, duru tebessümlü refikası... Profesörler, sanatkârlar, doktorlar, generaller...

Bahçenin yeşil tarhları ve fıskıyenin büyük serpintileri etrafında toplanmış yüzlere bakınca, insan, bir ruh aydınlığiyle:

— Ooooh, diyordu, işte İstanbul!

Konuşmalarda, gülüşmelerde, şakalarda, o gün halis İstanbulu bulduk. Türk mutfağı, döner kebabından elde çevrilen çocukluğumuzun kaymaklı dondurmasına kadar tamamdı!

Bir yanda, yeşil tarhlar üstünde mermerden aslan heykeline binen bir milyon dolar bacaklı Ann Miller'e baktım, öte yanda, bir başka arslanın sırtına yan oturan eski güzelimiz Günseli Başar'a...

Türk neslinin üstünlüğü karşısında millî cakam arttı!

Bu tatlı gardenpartinin tek tatsız tarafı neydi, biliyor musunuz? Bazı muhterem Vekil beyefendilerin, sayın eşleriyle beraber, bahçenin güzel kalabalığına sürünmeden, bir sınıf gururu içinde deniz kıyısındaki tek odalı köşke çekilmeleri!.

Hususî garsonlar, içki kadehlerini oraya taşıdı, meze tepsilerini oraya taşıdı, yemek tabaklarını oraya taşıdı!

İstanbulun, her biri bir sanat ve bir kültür irtifaından bakan seçkin insanlarından uzak, kendi aralarında ve bir politika aristokrasisi içinde yediler, içtiler, güldüler.

Kim derdi ki, bu iktidar politikacıları, şef emriyle değil, halk iradesiyle iktidara gelmişlerdir!

Büyük ve aydın bir kalabalığın gözleri, o gün, Beylerbeyi sarayının deniz kıyısı köşkünde, daha dün, adliye koridorlarında cübbesini savuran bir halk adamını değil de sanki demokrasi şehzadelerini seyretti!

Bilmem niçin, ibretle açılmış gözlerle onlara bakarken, kendi kendime, Abdülhak Hâmid'in Endülüs fethindeki bir tiradını okumağa başladım:

— Endülüs hükümdaranının hazineleri içindesin Tarık!... Sen nereden gelip nerede durmuşsun? Azimetin ne tarafa?..

YUSUF ZİYA ORTAÇ

KÜÇÜK BİR DERS

— Basın, Yayın ve Turizm U. Müdürüne —

Sayın Muammer Baykal,

Şale'de verdiğiniz baloya beni çağırmadınız. Neden Akbabayı mı tanımıyorsunuz?

Yanlış bir şey söylememeniz için ben cevap vereyim: Kuruluş tarihi 1923 dür. Avrupa tanır, Amerika da tanır. Geliniz kulağınıza fısıldayım: Okuyucusu da bir çok günlük gazetelerimizden geri kalmaz. Bazılarını da geçer!

Umarım ki, mizah edebiyatını dudak uciyle gülüp geçecek kadar hafife almazsınız. Yazı nevinin en gücü ve en tesirlisidir. Üç sütunluk bir makalenin yapamadığını, üç kelimelik bir nükte yapar. Bu nükte, bazan insan hüviyetine öyle yapışır ki, Halep çıbanı gibi derisini kazısanız çıkmaz!.

Malûmları meçhul üslûbiyle söylememi hoş görünüz: Medenî dünyada, mecmuanın değeri, bir çok yönden, günlük gazetenin üstündedir. Sahici fikir, halis sanat ve ciddî politika yazılarını dergilerde buluruz. Lütfen düşününüz: Truman hâtıralarını nereye verdi? Life'e değil mi?

Bizim basın hayatımız da böyledir:

Tanzimat'ın bayrağını Hazine-i Fünun taşıdı. Serveti Fünun, bir mecmuanın olduğu kadar bir devrin de adıdır. Milliyetçiler, Türk yurdunun çevresinde toplandılar. İslâmcılar, Sebilürreşad'ın. Klerikalizme karşı dövüşe çıkan ilk lâikleri İçtihat'ın sayfalarında görürüz. İttihat ve Terakki, gazete yerine Yeni Mecmuayı çıkardı! Beni mi tanımıyorsunuz?

Evet derseniz, benim aleyhime değil, sizin aleyhinize olur: Lisede edebiyat tarihine iyi çalışmamış bile olsanız, matbuat müdürü olarak tanımanız lâzım!

Kaldı ki, bunu da diyemezsiniz: Daha bir ay evvel, İstanbul Radyosundaki spiker imtihanına beni mümeyyiz davet etmişsiniz.

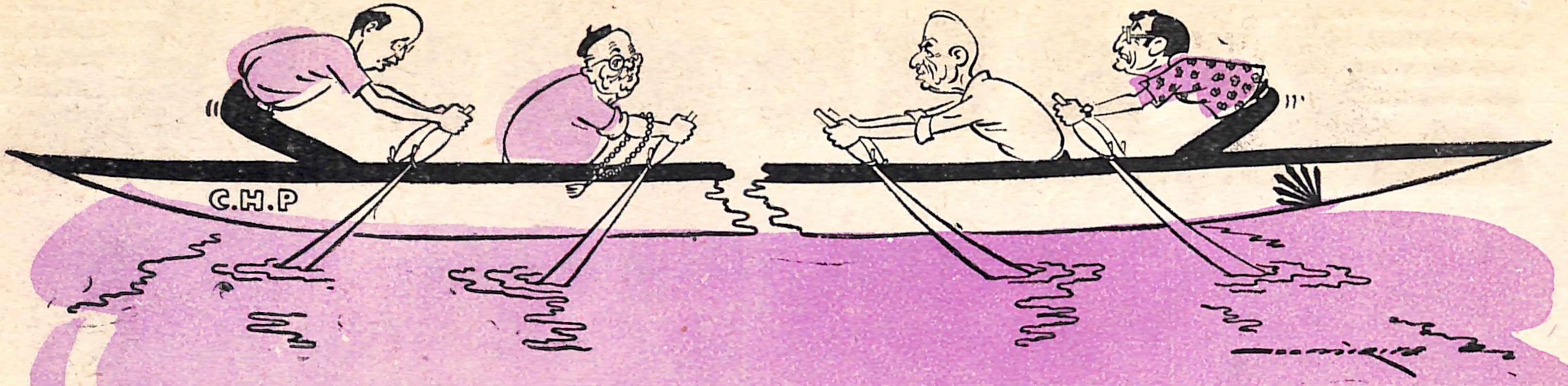
Hem size bir şey sorayım: İlk defa nerede tanıştığımızı, nerede el sıkıştığımızı hatırlıyorsunuz, değil mi?... Ankara Palasta, sayın Başvekilimizin Yunan ve Yugoslav Hariciye Vekillerine verdiği suarede!...

Lütfen söyler misiniz: Siz, Basın, Yayın müdürü beyefendi, bu gazeteciyi mi kendi balonuza lâyik görmediniz?

Kaldı ki bu balo sizin de değil, makamınızındır.

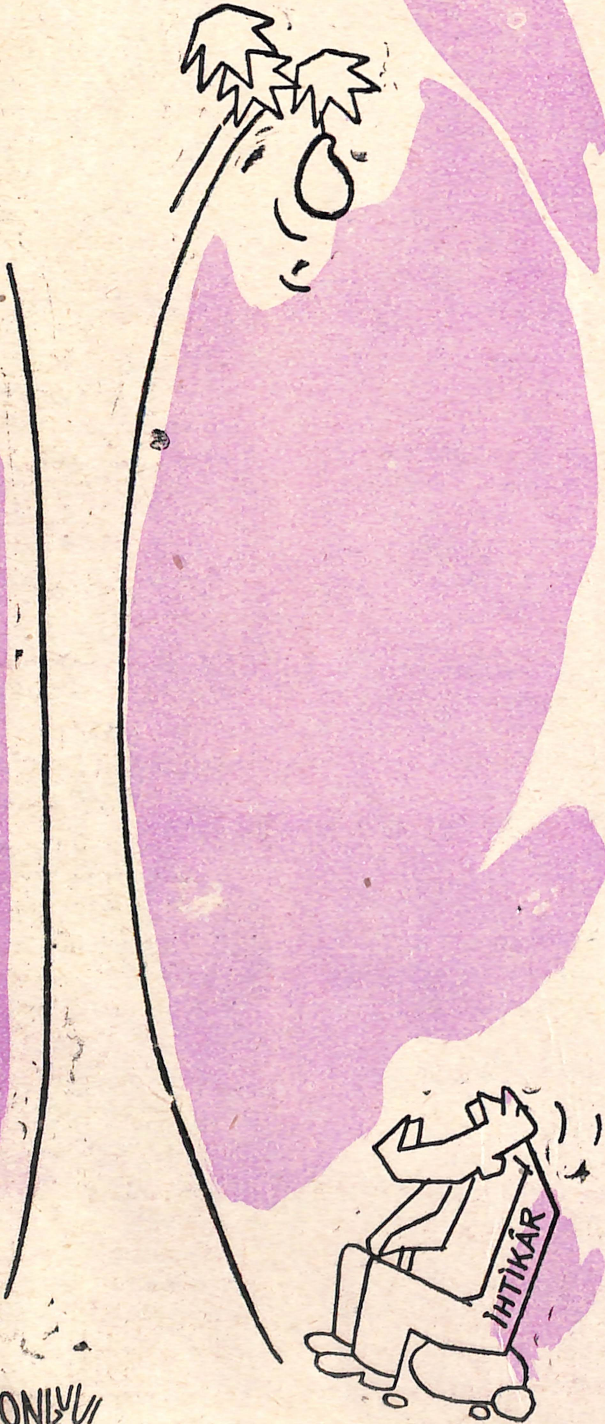
Bu sinirli satırları, okuyucularımın affetmesi için size bir şey daha söyleyim: Ben, eteklerinin siyah kuyrukları cazbant sesi duyunca, havalanan balo âşıklarından değilim. Belki de, hattâ belkiden de fazla, davetinize teşekkür eder ve gelmezdim. Ama çağırmak, mutlaka çağırmak sizin vazifenizdi.

Ne yapalım, basın hürriyeti olan bir memlekette gazetecilik ediyoruz. Kalemler konuşur! Y. Z. O.

Barekallah, bu gidiş ayni selâmet gibidir!...

MEYVE FİATLARI DÜŞÜYOR... (Gazeteler)

Armut piş, ağzıma düş!...

KÖYLÜMÜZÜN DERDİ

SAADET zincirini bilirsiniz. Bizim ajanslardan birinin gazetelerde çıkan bir haberine, göre köylümüz, saadet zincirine benzeyen, yeni bir zincirleme icad etmiş. Haberde: «İhtiyaçlar yeni yeni icatlar doğurur» diyor. Köylümüzün icadı da şu: Şehirde bir insanın bankaya borcu var da, o borcu zamanında ödiyemezse, pro testo olur. Bu protesto denilen nesne öyle anlaşılmaz acaip şeydir ki, protesto yiyen insanın artık itibarı, şerefi, haysiyeti, namusu iki paralık olur. Neden böyledir, namus, şerefle, haysiyetle, protesto eden kırk paralık kâğıdın, bankanın ne ilişiği vardır anlamam. Şimdi köylümüz, anlatacağım yeni icadıyla, bankanın protesto tehlikesinden kurtulmuş. Daha mı çok kazanıyor? Para mı buldu? Hayır... Bir köylü bankaya borcunu ödeyemedi, protesto olacak... Hemen dördü, beşi, onu birleşiyor, ceplerinde ne var, ne yok birleştirip borcu ödüyorlar. Borcu ödenen, bankada kredisi olduğu için, ertesi gün hemen yeniden borç alıyor. Bu sefer başka bir borçlu arkadaşlarının banka borcunu ödüyorlar. Yani, anlıyacağınız, köylülerle banka arasında para gidip geliyor. Tıpkı saadet zinciri gibi... Sonra, malî sene sonu olunca bankalarımız «bu sene köylüye şu kadar yüz bin lira kredi açtık» diyorlar ya, anlaşılan o aslında şu kadar yüz binlerce lira değil de, köylülerden bankaya, bankadan köylüye gidip gelen bin lira... Yahut on bin lira.

Vezneye on defa girip çıkan on bin lira, yüz bin lira oluyor. Bunun adı alış-veriş...

Bu icadı, çok daha önce Bektaşi icat etmiş. İki Bektaşi, işsizlikten, parasızlıktan artık canlarına tak demiş, alış-veriş yapmağa karar vermişler. Bektaşi bu, mal mülk alıp satacak değil ya... İki arkadaş ellerine birer desti şarapla, birer de kupa almışlar, gezinti yeridir, diye, Mevlânekapının biri sağına, biri soluna oturmuş. Gelen geçen çok ama, şarap isteyen yok. Saatler geçmiş. Erenlerin canı da sıkılıyor... Bir tanesi, ieplerini karıştırmış, karıştırmış, bir kenarında bir metelik bulmuş. Karşısında oturan arkadaşına sormuş:

— Erenler ne yapıyorsun orada?

— Şarap satıyorum...

— Kaça?

— Kupası bir metelik...

Hemen meteliği uzatmış:

— Doldur bir kupa erenler...

Aradan yine saatler geçmiş... Gelen geçen çok, müşteri yok. Bu sefer, meteliği alan, öbürüne sormuş:

— Erenler, ne yaparsın orada?

— Şarap satarım.

— Kaça?

— Kupası bir metelik...

CAN ACISI

Herif zehir gibi adamdı, doğrusu. Lâkin bir meyhane dönüşü, gece yarısı, sırtından bıçaklanmış buldular. Mahallenin bekçisi, bir yandan imdat ister, can kurtarana telefon ettirirken, öte yandan yaralının durumunu anlamak istedi, sordu:

— Hey, ahbap, aha şu zırtındaki bıçak canını yahi mi? Acıtly mi?

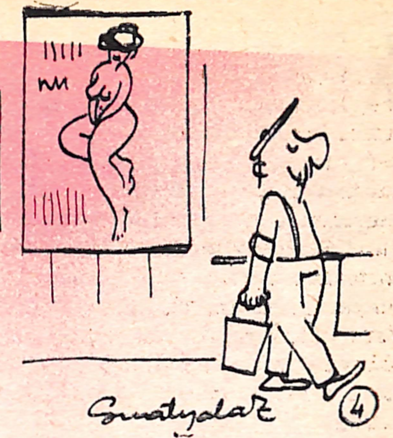
Yaralı homurdandı :

— Acıtmaz olur mu ulan? Hele gülerken....

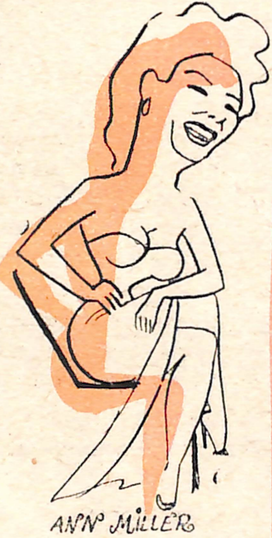

YAZISIZI...

(Suat Yalaz)

Şehrimize Yağan Yıldızlarla Konuştum!

Röportajı yapan ve kaleme alan :
FALAN FEŞMEKÂN

HİLTON'un açılışı için Amerikadan gelen krallar ve yıldızların şerefine verilen Kızılay balosunda ben de bulundum. Yani bulunduğumu farzettim. Sarışın bomba Terry Moor, hâlâ ağlıyordu. Güzel yıldıza:

— Neden bu kadar üzülüyorsunuz? Gazetede ilk defa açık resminiz çıkmıyor ya... Sonra fotoğrafçıya her yanınızı kendiniz açmışsınız. Aman böyle de çek, aman şöyle de çek, diye rica etmişsiniz. Bundan başka siz Korede askerlerin önünde çırılçıplak dans etmişsiniz.

Terry Moore:

— Ben, dedi, çıplak resmimi çıktı diye ağlamıyorum, ah siz erkekler, kadınların ruhunu hiç anlamıyorsunuz. Gazetede resmimi görünce, fotoğraf çekilirken makiyajımı yapmadığımın farkına vardım. Fotoğrafçı da haber vermedi. Ayıp değil mi?

Sarışın bomba, tekrar ağlamağa başladı.

Elaine Shepard'i dansa kaldırdım _ Nerede o günler!... _ Dansta güzel yıldıza:

— Türk erkeklerini nasıl buldunuz?

Diye sordum.

Yıldız:

— Ne kadar tuhaf, dedi, İstanbulda konuştuğum her erkek bana bunu sordu. Türk erkekleri başka çeşit mi oluyorlar, diye ben de merak ettim.

— Sonra?.

Güzel yıldız, sayın Refik Koraltan'ı gösterdi:

— İşte, dedi, hayran olduğum bir tip!...

Bir ara, üç buutlu yıldız Ann Miller'e sokuldum:

— Ye beni abla!...

Dedim.

— Ne demek o?

Diye sordu.

— Bizde kadınlara hayranlık böyle ifade edilir, dedim.

Tatlı yıldız:

— Mazur görün, dedi, az evvel Füruzan Tekil'le dans ettim, onun üstüne sizi yiyemem.

Yıldızların en kendi havasında olanı Mona Freeman'dı. Güzel yıldıza:

— Türk kadınlarını nasıl buluyorsunuz?

Diye sordum. Bayan Süreyya Ağaoğlu'nu göstererek:

— Maşallah, hepsi birbirlerinden güzel, dedi.

Bacakları, bilmem kaç yüz milyon dolara sigortalı olan güzel yıldızla biraz politikadan bahsetmek istedim:

— Hükûmetinizin, istediğiniz 300 milyon dolar borcu vermemesine ne dersiniz?

Ann Miller, eteğini münasip bir miktar yukarı kaldırdı:

— Bu bacakları üç yüz milyon dolar etmez mi? dedi.

Yıldıza, Hasan Polatkan'ı gösterdim:

— Malî işlerden o anlar... Yardımınıza teşekkür ederiz, dedim.

En kültürlü yıldız diye ilân edilen Diana Lynn, arkadaşlarından daha kültürlü olduğunu şöyle izah etti:

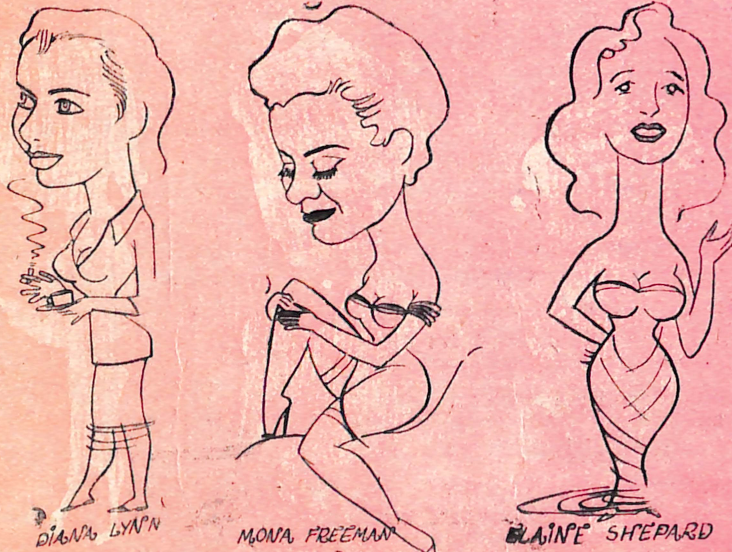
— Çünkü, ben Türkiyeyi Uzak Asya memleketi zannediyordum.

Şaşırdığımı görünce:

— Memleketinizin yeri hakkında en az hatayı ben yaptım. Merle Oberon, Türkiyenin Afrikada olduğunu iddia etti.

— Memleketimizi Amerikalılara nasıl tanıtalım?

— Biz, pratik insanlarız. Her Amerikalıyı Hilton oteline çağırırsanız, o zaman gözümüzle görür, Türkiyenin nerede olduğunu öğreniriz...

ZEMANE

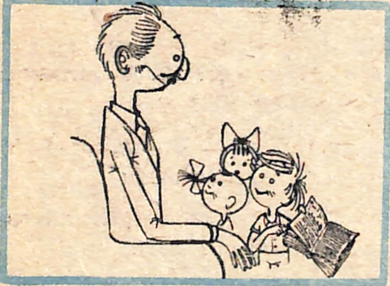
Yazan:
Park Sirki Aslan Mürebbisi
Selâhattin ASLAN

KIRKI geçtim, evlenmedim, Artık evleneceği de yok. Çocuksuz insan, meyvasız ağaca benzer, derler. Ben pek te meyvasız ağaç sayılmam. Yiğenlerim var. Bütün sevgimi kardeşlerimin çocuklarına vardim. Büyük ağabeyim dar gelirli bir memurcuktur; zavallının bütün bütçesi eğlencelere, gezmelere tozmalara uygun değildir. Sinemaya, tiyatroya, plâja, hiç bir yere gidemez. En ucuz eğlence olduğu için can sıkıntısından karı koca her sene bir çocuk yaparlar.

Küçük ağabeyimin kazancı oldukça yerindedir. Çünkü o ancak ortaya kadar okuyabildi. Evleneli on beş sene oldu, iki çocuğu var.

Bir de benden küçük kardeşim var. Çok kalın kafalı olduğundan, ilkokulu zor zor bitirebildi. Bu sebepten de çok zengin oldu. Karı koca hiç bir eğlenceden geri kalmazlar. Nasıl vakit bulup bir çocuk yapabildiklerine şaşarım.

Dört kardeş, dördümüz de bir birimize düşmanızdır. Büyük ağabeyimize öbür kardeşlerin, karısını çocuk fabrikasına çevirdiği için, Bektaşi'nin dediğini söylerler: «Rızkını vermedikten sonra yap yap koyuver!» O da «Vatana evlât lâzım!..» der. Benim adım «meyvasız ağaç»... Onların meyvalarına bakıyorum, kimi kurtlu kiraz, kimi armut, kimi hastalıklı kayısı gibi... Ama ben yiğenlerimi çok severim. Onlar da beni severler. Dün, bütün gün hepsi bende misafirdi, tam sekiz çocuk. En büyüğü on iki, en küçüğü üç yaşında...

Dokuz yaşındaki Altan bütün kitaplarını karıştırdı:

— Amca be, dedi, bir sürü kitap doldurmuşsun, içlerinde okunacak bir şey yok...

Onun yaşına göre:

— «Robenson Kruzo» var, Jül Vern'in romanları var, «Beyaz zambaklar memleketinde» var, dedim...

Hepsi birden kahkaha attılar. Altan:

—Geç onları be amca, dedi, Mayk Hammer var mı sende, Pekosbil var mı?

«Kanlı pençe», «Aşk Dersleri», «Seksoloji Ansiklopedisi» var mı?

Saydıklarının hiç biri yoktu. Onbir yaşındaki Fatoş cin gibi kız... Durmadan bir şeyler sorar insana... Hep yeni yeni şeyler öğrenmek ister. Baba olmadım ama, çocuk terbiyesinin ne odduğunu bilirim. Çocuk terbiyesi üstüne okuduğum bütün kitaplarda şöyle lâflar vardı: «Çocuklar dış âlemle münasebete geçtikçe dünyalarını genişletmek için büyüklerine bir şeyler sorarlar. Çocukların bütün sorularını cevaplandırmak lâzımdır. Sordukları her şeyi izah etmelidir.

Yiğenlerim ne sorsalar ben de onlara, terbiye usullerine göre, tıpkı karşımda büyük adam varmış gibi anlatmağa çalışırım.

Cin gibi Fatoş gazetede bir yeri gösterdi:

— Amca, dedi, sun'î ilhak yazıyor gazetede, ne demek bu?

Oturduğum yerde sağa sola döndüm. Terbiye kitaplarına göre, işi çocuklara anlatmalıydım.

— Şey, dedim. Çocuk var ya çocuk...

Hepsi etrafıma toplandı. Ağzımın içine bakıyorlardı.

— Eeee?..

dediler.

— Bir çocuk olması için ne lâzım? Bir anne bir de baba lâzım...

—Eeee?..

— Eğer bir anne yalnız başına çocuk yapmak isterse... Çocuk yapmak için baba bulamazsa o zaman...

Terlemiştim... Bereket küçük Erol lâfa karıştı da kurtuldum... Erol:

— Amca, dedi. gazetelerde uygunsuz vaziyete yakalandılar» diye yazıyor... Ne demek o?..

Çocuk terbiyesi kitaplarını yazanların ne cevap vereceklerini bilmem. Onlar, çocuklara her şeyi yaşlarına uygun şekilde doğrusunu anlatmalı derler.

— Uygunsuz vaziyet demek... yani...

Çocukların hepsi kulak kesilmişlerdi. Hayır... bu kadarı olmaz. Terbiyeciler beni affetsinler. Her şeyin sırası var. Kendileri «uygunsuz vaziyet» i keşfedene kadar, varsın, ne olduğunu bilmesinler.

— Çocuklar, dedim, uygunsuz vaziyet, etraftakileri rahatsız etmek, gürültü etmektir.

Bu sefer yıldız sordu:

— Amca bak burda «bir kızı iğfal etti» diye yazıyor. Ne demek?

— Hadi sizi gezdireyim! dedim.

— Anlat!.. anlat!..

Diye etrafıma toplandılar.

— Bir kızın, çok kıymetli bir şeyi çalınırsa...

Yıldız:

— Aaa.. diye bağırdı, dün benim...

— Sus!.. diye payladım, terbiyesiz!..

Aydın daha ileri gitti:

— Amca, çocuk nasıl olur?

Lafı çevirmek istedim. Altan:

— Sokaktan alırlarmış, öyle mi amca?

dedi.

— Bazı çocukları sokaktan alırlar... Ama hepsini değil...

Yıldız:

— Gökten melekler mi getirir?

diye sordu:

Hepsi kahkahalarla güldüler. Dokuz yaşındaki yiğenim:

— Ulan be amca be, dedi, sen iyi ki evlenmemişsin...

Kıpkırmızı oldum:

— Neden?

—Neden olacak?.. Sen daha çocuğun nasıl yapıldığını bilmiyorsun... Uygunsuz vaziyeti bilmiyorsun... Sen hiç bir şey bilmiyorsun be amca...

Yuuu!.. Bir de bu yaşa gelmişsin...

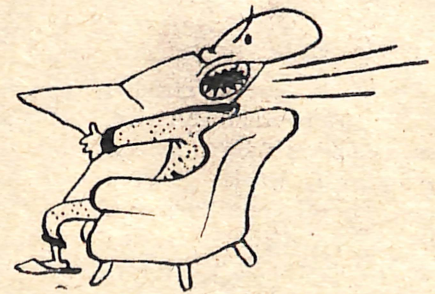
Çocuklar kahkahadan yerlere yatmışlardı.. Başım önümde odadan çıktım...

— Bunları neye bukadar büyütüyorsun, bir türlü anlamadım!..

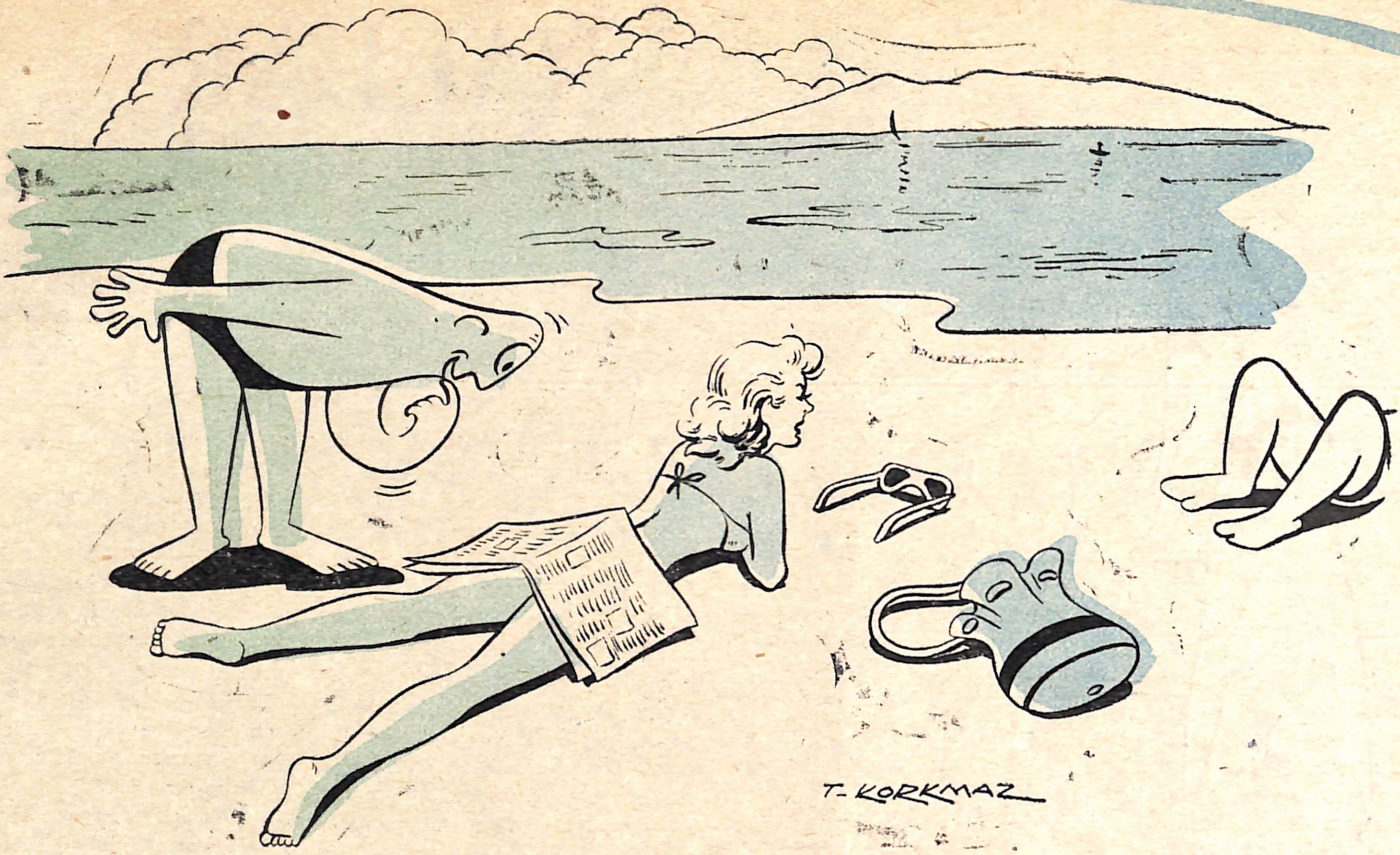

— Sana kaç kere söyledim, şu çocuğa fasulye yedirme diye!...

(Şadi Dinççağ)

— Vay canına! En heyecan verici yeri sayfanın altında!... (M. Korkusuz)

ISRAR ETME Söylemem

Yazan: Samiye SIRKÜPÜ

HİÇ boşuna ısrar etme söylemem... O kadar söyledim. Anla artık... Canım asıl kabahat bir bakarsan Nihâl'in değil... Neden diyeceksin... Kardeş, erkek de erkek olmalı... Nihâl Allah için güzelliğine güzel... Ârif Bey de ihtiyar... Ne yaparsın kadın?. Ama bak, eğer kimseye söylersen?.. Yooo kardeş, yerin kulağı vardır, neme lâzım, ben dedikoduyu sevmem... Neden dersen, Nihâl bana ant verdirdi. Biliyorum burada konuşulan burada kalır ama, olsun... Kocası olacak o Ârif Bey Nejlâ var ya, günahı boyunlarına, geçen pazar onunla plâja gitmişler. Yalan mı? Ayol yalan olur mu? Melâhat gözünnen görmüş... Sus Allahaşkına, o Melâhat te sağlam ayakkabı değil ya... Kocasını Haysiyet Divanı partiden çıkarınca herife dirsek çevirdi. Ne mi yaptı? Yooo... ısrar etme şekerim... Vallahi söylemem... Bakma sen, deliyimdir doluyumdur ama, huyumu seveyim, dedikodudan hiç hoşlanmam... Aaaa... aşkolsun!.. Ayol sen o Nihâl'in kızlığını bilmez misin? A kardeş, daha on yedisinde var yoktu, biliyorsun ya koca şirketin bütün erkeklerini tek başına idare ederdi. İki gözüm ona, daha o zaman «Şirketin kızı» derlerdi. Bu insanlar böyledir kardeş, iyilikten anlamazlar. Ârif Bey, onu almasaydı, o koca bulabilir miydi?.. Aman sus... Söyletme beni... Açtırma kutuyu, söyletme kötüyü... Yemin ettim söylemem, hiç ısrar etme!... Sen Nihâl'e bakarsan, kocası herşeyi biliyormuş. Vallâhi billâhi... Al sana bir de yemin... Bana kendisi söyledi, diyormuş ki Nihâl'e«Ne yaparsan yap, yalnız ibadet gizli, kabahat de... Beni âleme rezil etme...» diyormuş. Aaa, ne zoruma yalan söyliyeyim. Ben de onun yalancısıyım... Aman ant verdirme, celleşanüh.. Yok yok kardeş söylemem... Kimsenin sırrını kimseye vermem. Israr etme Allâsen... Güya, Nihâl gebe kalmış... Aygüliyim bari... Tabiî canım... Kocası da anlamış... Kendi eliyle, karısına doktor bulmuş ta «aman bundan sonra dikkatli ol karıcığım» demiş Nihâl'e... Nihâl, on beş gün Bursa'ya kaplıcalara gidiyorum, dedi ya, yalan.. Aman neme lâzım, el âlemin dedikodusu benim... Ben o Ârif Bey denen herifin yerinde olsam, o Nihâl denen karıyı kör testereyle kıtır kıtır doğrarım. Sus aman... İki gözüm çıksın söylemem, ısrar etme aman!.. Sanki Ârif Bey, her gece eve gelen o züppenin meramını bilmiyor mu? Bile bile lâdes... Kör kör, parmağım gözüne... Doğru mu, yalan mı bilmem.. Ârif Beyi vergi kaçırıyor, diyerekten müfettişler basmışlar da zavallı Nihâl'cik iki saate kalmamış kocasını kurtarmış. Bahtsız kız, zâti güzellerin talihi olmaz derler... Ne yapsa haklı.. Sana bir şey söyliyim mi nonoşum?.. Senden sır çıkmaz bilirim, o her gece eve gelen züppe Ârif Beye bilmem ne kadar borç vermiş... Kör olayım yalan... Ayol o nerden bulmuş parayı?.. Ârif Bey, Nihâl'e veriyor, Nihâl oğlana, oğlan da Ârif Beye... Herifin parası ortada dönüyor. İşin aslı başka... Allasen ısrar etme, söylemem... Herif karısının sâyesinde itibar kazanıyor. Nerde işi olsa, Nihâl'i gönderir... Onu da biliyorum canımın içi... Ama söylemem... Nâfile ısrar etme!. Sen onu bana sor... Ârif Beyin tuttuğu taraf partide mat olunca, öbür hizip kazandı. Ondan sonracığıma efendim... Mesele uzun... Yooo... Hiç boşuna ısrar etme, imkânı yok söylemem şekerim!..

O

YERSİZLİK

Nebile Teker, kitapçıya girmiş, yeni romanlardan birini istemişti. Kitapçı sordu:

— «Açık havada aşk» ister misiniz?

Güzel artist omuz silkti:

— Hacet yok. Yeni bir apartman buldum.

HAYAL KIRIKLIGI

Karı-koca, kocanın ısrariyle sinemaya gitmişlerdi. Film tam biterken salonda dehşetli bir gürültü koptu. Kadın hem kocasını pataklıyor, hem çiyak çiyak haykırıyordu.

— Seni alçak, utanmaz seni... Hani film iyi bitiyordu? Bak, herif karısını tabancayla öldürüyor.Bunu göstermek için mi getirdin beni buraya?

KRALLAR Hiltonda

Son günlerde, üç yüz milyon dolar işi muhabirimizi, Hiltonda ki misafir sinema yıldızlarından daha fazla ilgilendirdiği için, kendisini yıldızlarla konuşmağa gönderdiğimiz halde, o krallarla konuşmağı daha uygun bulmuştur:

Yazan: Domates Kralı Ali Çavuş

DAHA önce gazeteler, Hilton'a emekliye ayrılmış sinema yıldızlariyle, yeni parlamağa başlayan yıldızcıklar arasında, kralların da geleceğini haber vermişti. Memleketimizin millî krallarından pamuk kralı Veysi bey - eskiden Veyis Ağa idi - ile yine yerli krallarımızdan tütün kralı Hasan bey, hurda demir kralı Rıza bey, zerzevat kralı Memiş bey, uzun zamandır hazırlanıyorlardı.. Amerikalı krallarla boy ölçüşmek için bundan iyi fırsat ele geçmezdi...

Pamuk kralı Veyis bey, bir ay önceden Hilton'a gitti. Kendisi otomobilden inmedi. Kâtibini gönderdi:

— Var get, Hötelin mödürüne di ki, pambuk gralı Veyis bey teşrif etti, aşşağı gapıda, hösusî Gadillahında zatığı beklip, di...

Edebiyat Fakültesinden diploması bir işe yaramayınca, pamuk kralına kâtip olan genç, otel müdürüne daha ince bir dil ile, Veyis beyin dediklerini söyledi. Otel müdürü:

— Buyursunlar!..

Dedi. Sonra şefgarsonlardan birini, pamuk kralını karşılamağa gönderdi.

Veyis bey, şef garsona sordu:

— Kimiğnen möşerref oluyorığ, biliňğ ği?

Amerikada otelcilik kursu görmüş olan şef garson şaşırdı:

— Özür dilerim efendim, bilemiyorum, dedi.

— Garşında gordüğün, Pambuh gralı Veyis bey...

— Otelimize şeref verdiniz... Buyurun beyefendi...

— O şeref size âyit... Gendünü bi pirezente it bahayım... Kimsin?

— Şef garson...

— Tüh... Ben de seni bi adam sandımdı... Goca hötelde, şerefiminen möttenasip gonuşacah yüskek bir herüf yoh mu?

Canı sıkılan Veyis bey, müdürün odasına girer girmez, ona kim olduğunu tanıtmak için selâm bile vermeden:

— Bağa bah, bu hötelin en löküs dayiresini gapattım. Her gaç paraysa yazluğuna duttum.

Veyis beyden sonra demir kralı Rıza bey otele geldi. En lüks dairesinin amansız rakibi pamuk kralı tarafından tutulduğunu öğrenince:

— Mödür bey... O daireyi ben dutacağım! dedi.

— Fakat, daha önce tutuldu beyefendi...

— Parayı viren düdüğü çalar... Başka lâf ağnamam... Altı yanı bu hokumatın höteli değel mi?. Açık arttırmaya çıharırız, var mı bi diyeceğin...

Müdür, otelin hükûmete ait olmadığını, Emekli Sandığının yaptırdığını anlatmağa çalıştı:

— Bu senün emeklü dedüğün hokûmat değel mi?

Müdür, uzun uzun açıklamada bulundu. Nihayet demir kralı Rıza bey:

— Bağa demür gıralı Irıza bey dirler, nâmımı duymıyan yohtur. Esgü demür, teneke, çingo, pahır üzerine Avrupaynan, Emerigaynan iş yaparım. Melmekâtın tüm hurdalara benden sorulur. Ağnadıng gı? Ben o daireyi değel, tüm gatı gapatıyom, var mı diyeceğin. Pambuhçu Veyis denen hergele, altımdaki gatta otusun... Melmekât batıyo be!... Herkeş parasına göre yir bulmalı...

— Çalınan otomobilini buldun mu?...
— Otomobilin ehemmiyet yok... Şoförü bulamıyorum!...
(Nehar Tüblek)

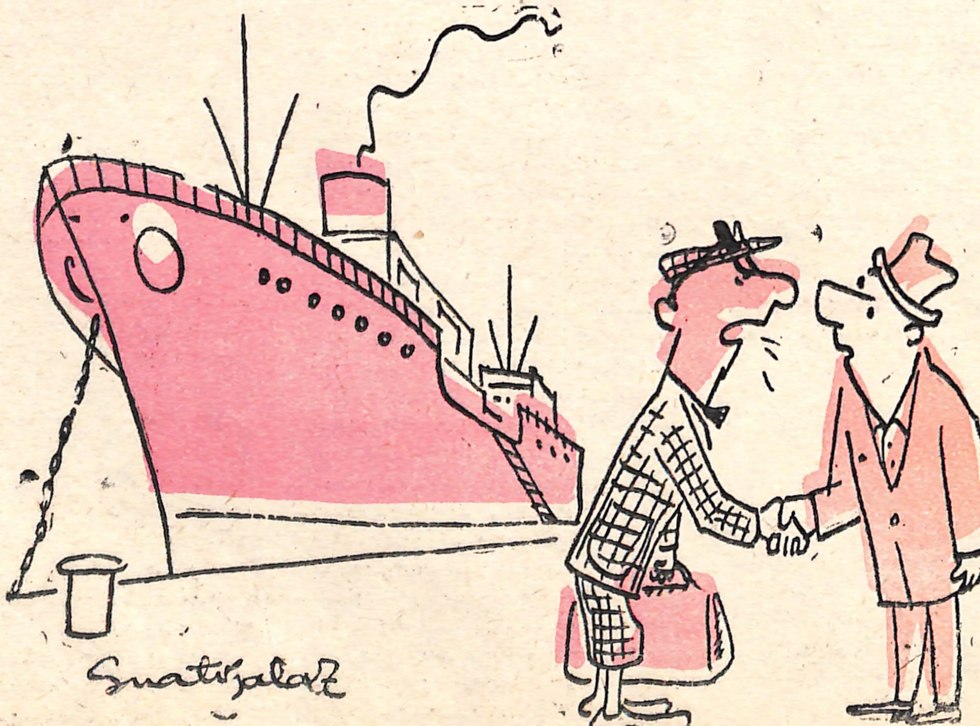
TEŞEKKÜRE NE HACET?

Polis tam, arabasını hızlı sürdüğü için Zehra Bilir'e ceza yazacakken vazgeçti. Artist:

— Teşekkür ederim size... deyince:

— Teşekküre hacet yok! dedi. Bu seferlik yakayı kurtardınız, çünkü dolma kalemde mürekkep kalmamış, ondan vazgeçtim!

MEYVA İHRACATIMIZ ARTIYOR... (Gazeteler)

— Hayır dostum, hayır! Avrupaya sadece birkaç kilo Türk meyvası almağa gidiyorum...
(Suat Yalaz)

Müdür, bu işin olamıyacağını anlatmağa çalışınca:

— Öyleysem, çabuh tapusunu virin, tüm höteli satun aldım!

Diye bağırdı.

Hilton müdürü bütün zekâsını kullanarak, demir kralı Rıza beyi de memnun etti. Arkadan gelen zerzevat kralı Memiş bey:

— Bu hötelin en üst gatında, guvertesinde gaptan köşkü gibi bir yir var... Orayı istiyom...

Diye tutturdu. Memiş beye, bu rasının elektrik, makine dairesi ve su deposu olduğu zorla anlatıldıktan sonra, ona da lüks bir daire verildi.

Şimdi bizim yerli krallar, Amerikalı kralları bekliyorlardı. Tütün kralı Hasan beyin karısı, Amerikalı yıldızlarla boy ölçüşmek için sekiz tuvalet birden ısmarlamıştı. Aslında karısı değildi ya. Her mevsime göre bir kadın değiştiren Hasan bey, bu yaz için de altın saçlı, kömür gözlü, badem beyaz tenli güzeli bulmuştu. Akşam yemeğinde nazlı nazlı:

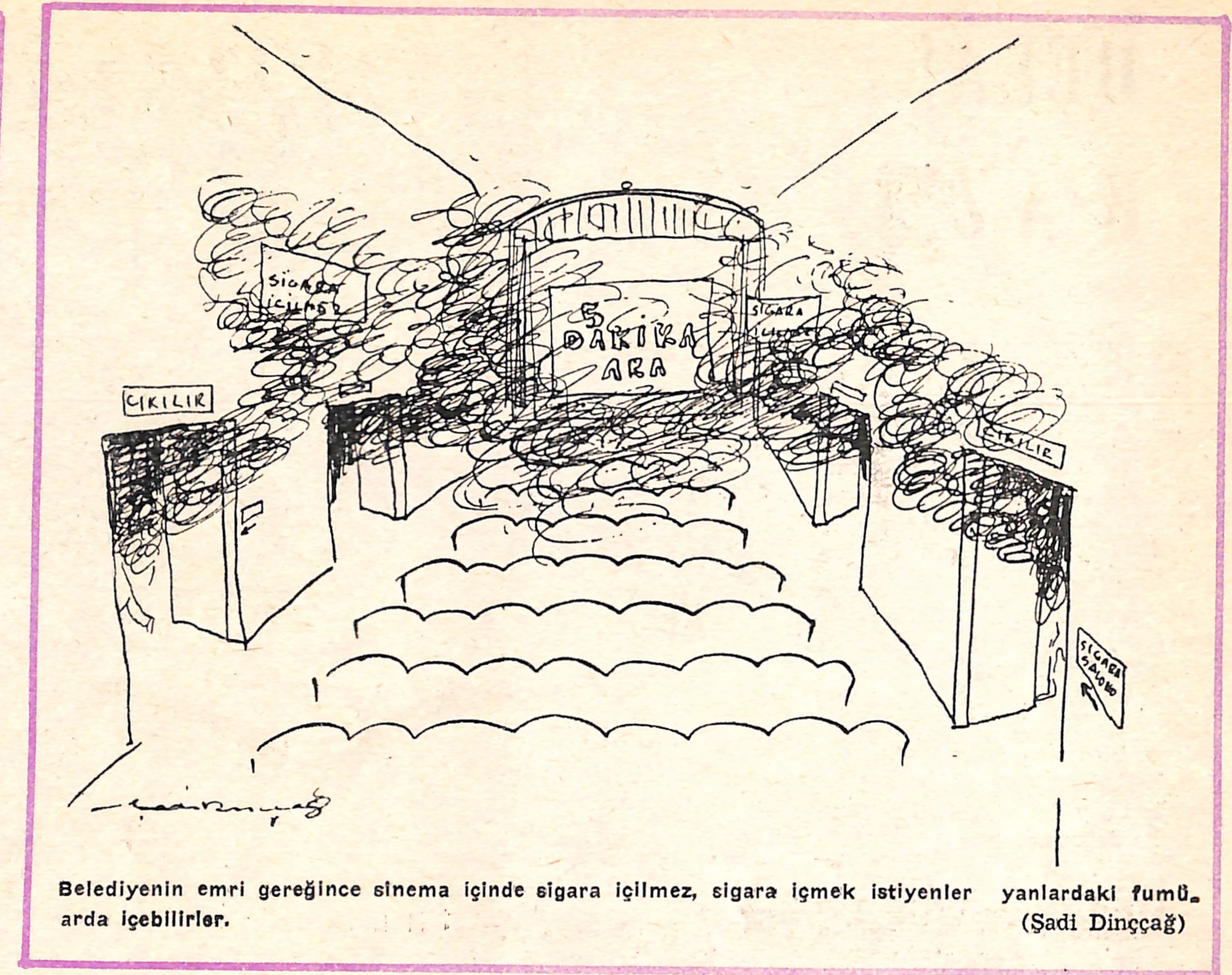
— Hasancığım, bugün de üç tuvalet ısmarladım, dedi, biri nar çiçeği ipek tül, biri taba rengi tafta, biri de şanjanlı blö...

Tütüncü Hasan bey:

— A be, sakın yaptırmayasın erangi bir kıtipiyoz terziye... Kaç paradır?

— Biri iki bin, biri iki bin beş yüz, biri de iki bin dokuz yüz...

— Tu be kari, rezilettin beni melmekete... Seni gûren diyecek, Asan bey kariye giydirmiş efendim, çul çaput... Beş binden ucuz entari giymiyasın!.. Abe iç utanmaz misin? Ejnebiya kirallarinin nezdinda, iç benim şerefimi, asiyetimi düşünmez misin?

Belediyenin emri gereğince sinema içinde sigara içilmez, sigara içmek istiyenler yanlardaki fumüarda içebilirler. (Şadi Dinççağ)

Tuvalet, dedikodu, eğlence arasında yirmi gün geçti. Otelin açılış törenine üç gün kala, müşterilere haber verdiler:

— Efendim, otelin açılış törenine Amerikadan misafirler geleceği için, lütfen başka otele taşınınız!...

Haberi alan bizim krallar küplere bindiler. Pamuk kralı Veyis bey fena halde kızmıştı:

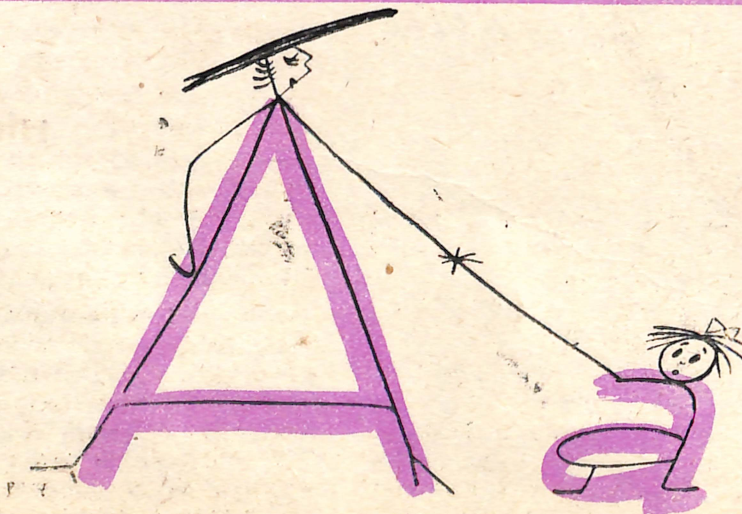
— Bu Emerigan gıralları gaç paralık adam oluyokine, bizi sepetliyoruz. Altı yanı, onlar da bizim kibi essahdan gıral değel ya...

Bu hâdise bizim kralları aralarında birleştirdi. Bir toplantı yaptılar. Demir kralı Rıza bey başkan oldu:

— Arhadaşlar, dedi, şunlara inet bi Türist höteli de biz guralım. Hiltönü ifles ettirek... Ni diyoğuz?... Onlar Emerigadan ertiz mi getiriyo, biz de efendüm Efrigadan getürürük...

Bu kararla krallar, Hilton otelinden çıktılar. Pamuk kralı ile, demir kralının apartımanları, Hilton otelinin elli metre ilerisinde idi. Zerzevat kralı, az daha ileride, tütün kralı da Harbiyede oturuyorlardı.

Amerikalı krallar İstanbula gelince, verilecek baloda onlarla çarpışmak karariyle evlerine döndüler.

YAZISIZ!... (Mustafa İzberk)

Satılık Futbolcular

Aşağıda cins, miktar ve vasıfları yazılı beş kalem futbolcu, profesyonellik talimatnamesinin transfer hükümlerine göre satışa çıkarılmıştır:

1 — Kaleci Rezzak. 4000 T.L. Seyirciler tarafından kızdırılmadığı, aklına sevgilisi gelmediği ve kaleye şut çekilmediği zamanlar gol yemesine imkân yoktur. Dört defa millî olmuştur. Sağ ayak bileği kırık, sol kol dirseği çıkıktır. Göğüs kemiklerinden ikisi, maçta fedakârane bir kavga esnasında zedelenmiştir.

2 — Sol Bek Celil: 5000 T. L. Ayıcı Celil lâkabıyla millî sahalarımızda tanınmıştır. Şimdiye kadar on üç oyuncuyu sakatlamış, altı oyuncuyu da saha dışı etmiştir. Tekmeleri ve yumrukları sağlamdır. Kızdığı oyuncuyu, eğer dögemezse, evine kadar kovalar, banyoda, tuvalette, nerde kıstırırsa tepeledikten sonra, ancak sinirleri yatışır.

3 — Orta Haf Ramazan: 6000 T. L. Sahalarımızın en atletik oyuncusudur. Gayet iyi koştuğu için mükemmel kaçar. Onu tekmelemek için, arkasından hiç bir oyuncu yetişemez. Üstelik bekârdır. Şimdiye kadar kırktan fazla, kendi kalesine gol atmağa muvaffak olmuştur.

4 — Sağiç Yani: 4500 T.L. Top oynamadığı zamanlar son derecede iyi bir insandır. Üç defa hakem döğmüştür. Sağır olduğu için, seyircilerin hakaretlerini duymaz ve miyop olduğu için de yine seyircilerin el işaretlerini görmez.

5 — Santrfor Numan: 7000 T.L. Takımı mağlup olunca hırsından kale direklerini ısırır, saçını başını yolarak ağlar. Bu hasletinden başka, ayrıca Sarışın Bomba Elmas'ın dostudur. Gözü şaşı olduğu için, maçta kendi arkadaşı diye, hasım oyuncuya pas verirse de, kalbinde kötülük yoktur İyi niyet sahibidir.

Yukarda cins, miktar ve evsafı yazılı oyuncular açık arttırmayla satılığa çıkarılmıştır.

Molla Hüsrev Gençlik Spor Klübü

BELÂ!.. KAZA

HİKÂYE:

KARPUZ kabuğu suya düşmedi daha düşmesine ya, yine de millet denize akın ediyor. E, nasıl etmesinler, Allah rızası için söylesinler! Sıcaklar gölgede otuzbeşi bulmuş, Ağustostan beter bir cehennem havası... Hele insanın hararete hiç yüzü yoksa... Bizim Lebib gibi... Bildiniz, değil mi şu derbeder diş hekimini? Suriye'den döndü döneli sıcağa şerbetli olması lâzım. Suriye'de ne mi arıyormuş? Kaçakçılık değil elbet. Hem bize ne canım âlemin seyahatinden? demeyin. Anlatacağım şey, bu seyahatle ilgili. Daha doğrusu orada, bir plâjda geçmişti oğlanın başından.

Derviş Bey Elhurmâ, pazar günü akşama doğru uykusundan uyanıp da suya gömülmek o şayanı hürmet göbeğini nemlendirmek arzusuna kapılınca, doğru plâja gitti. Kızgın güneş altında Saydâ'nın kumları, gözleri kör edecek kadar parlıyor, eşyanın hakikatleri üzerine buğulu bir perde çekiyordu âdeta. Derviş Bey Elhurmâ, soyundu, kumlara uzandı. Kayış gibi derisi, harareti pek hissetmedi. Kalktı. Yağlı, tombul Arap kızları arasında dolaşarak, öğle sonunun rehavetiyle mahmurlaşmış gözlerini zevklendirmek arzusuna kapıldı.

Plâj kalabalıktı. Renk renk insanlar vardı. Yani simsiyah, az siyah, koyu esmer, esmer, hattâ beyaz insanlar. Bunların çoğu yabancılardı: turistler, siyaset adamları, elçiliklere mensup kimseler... Aralarında Süryânî, müslüman, musevi kadınları da bikinileriyle, yahut daha az dekolde mayolarla bulunuyor, güneşliyorlardı.

Derviş Bey Elhurmâ, çarşaf kadar sakin ve koyu mavi denize bakarken birden, mahmur gözlerini faltaşı gibi açtı. İleride, epeyce uzakta, boğulmak üzere olan bir kadın suların içinde çırpınıp duruyordu. Elhurmâ , gözlerini daha çok açtı, eli ni alnına siper etti: evet, evet, şüphe yoktu buna: kadın yüzmüyor, çırpınıyordu ve bu kadın, aman Yârabbi, dahilek yâ Resulullah, Derviş Bey Elhurmâ'nın özbeöz kızkardeşiydi.

— Hemşire.., Hemşire...

Kadın onun feryadını duydu. Daha çok çırpınmağa başladı. Mayosu, esmer yuvarlak çehresi. Evet, muhakkak o idi: Seyyide Elhurmâ...

Derviş Bey deliye döndü. Çaresizlik içinde, o sırada yanında tesadüfen bulunan, derisinin açık renginden ecnebi olduğu belli bir genç adamın koluna sarıldı:

— Yâ ahî.., Size bin lira var, şayet kurtarırsanız benim hemşire.., Gark olajak...

Sıska, çipil gözlü yabancı, kemal_i resmiyetle Derviş Bey'e baktı:

— Bendeniz diş hekimi Lebip Söker... dedi.

— Hem tabib, hem Lebib. Ayva... Vallahil'azim siz Türk...

— Evet, Türküm.

— Türkler şok vijdanmerd...

— Evet merd...

— Kurtar benim hemşire... Bin lira... Mükâfat...

Hiç Lebip, paranın lâfını duyar da durur mu? Arabı üçüncü defa söyletmedi. Derhal kendini suya fırlattı Köpekleme yüze yüze, boğulmasına kıl kalmış, ken, Seyyide Elhurmâ'ya yetişti. Duba gibi kadını sırtüstü yatırıp bacaklarından çeke çeke sahile doğru yüzmeğ başladı.

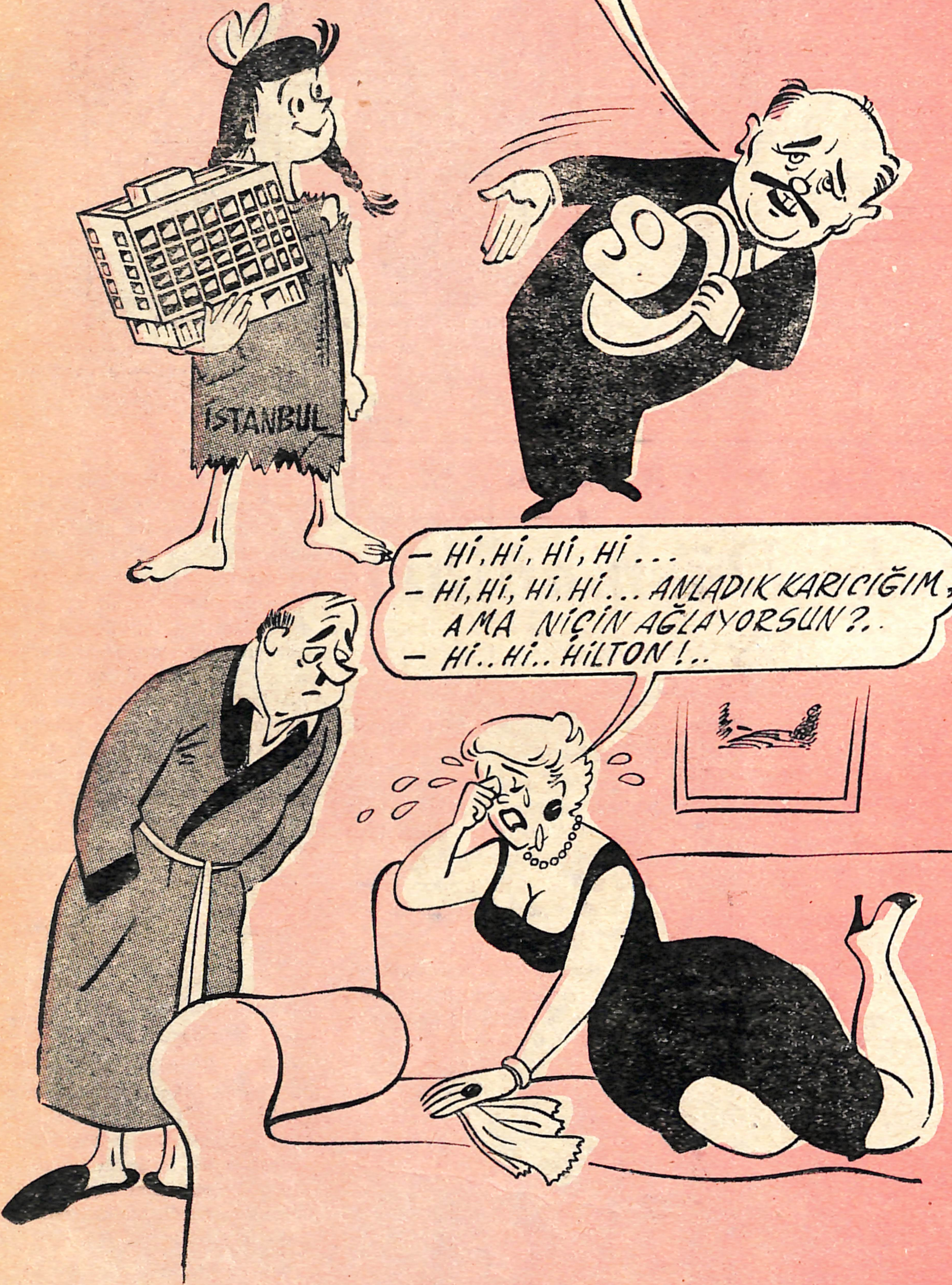
Dönüş, tabii pek hazin oldu. Zavallı Lebip, bin lira mükâfat hatırı için girdiği bu belânın bütün yükünü sıska kollariyle bacaklarına çektirerek, kan ter içinde sahile vardığı zaman dili bir karış dışarıya çıkmış, sallanıyor, üstünden, başından zırıl zırıl sular sızıyordu. Plâjda ne kadar insan varsa, bu kahraman

HİLTONA GİDENLER!..

HİLTON

Haftanın Fıkraları

AKIL

Hilton'u ziyarete gelen Hollywood yıldızlarından biri, otel müdürlerinden Nazif Bölübaşı'nın eşi, heykeltraş Zerrin Bölükbaşı'yı ziyarete gitmişti. Bir ara, güzel bir kadın heykeli önünde durdu:

— Siz misiniz, hamfendi, diye sordu. Heykeltraş:

— Hayır, Minerva'nın heykeldir, dedi.

— Evli mi?

Zerrin Bölükbaşı, gülümsiyerek:

— Hayır, cevabını verdi, Minerva, eski Yunanlıların dininde akıl tanrıçasıdır.

İNŞALLAH

Cahit Irgat, bri ahbabını ziyarete gidiyordu. Daracık asansörde, asansörü kullanan çocuğa lâf olsun diye sordu:

— Nasıl, sizin asansör iyi işliyor mu her zaman?

Çocuk, bu iri kıyım adamı gözleriyle tartabilmek için başını yetecek kadar geri attıktan sonra tevekküle:

— Şimdiye kadar iyiydi, dedi, inşallah yine de iyi işler!

YAŞŞAAA!..

İsmi lâzım değil, çoluk çocuğunun kalabalığiyle meşhur bir aktörümüz, İzmir'deki turnede, gayet başarısız temsiller veriyordu. Nihayet, aklına bir şeytanlık geldi. O sabah karısını karşısına aldı:

— Akşama tiyatroya gelin, dedi. Tam ben sahneye çıktığım zaman hep birden beni alkışlarsınız... Önayak olursunuz...

Dediğini yaptılar. Tam o sahneye çıkarken, aile efradı çılgınca alkışlamağa, çocuklar da bağrışmağa başladılar:

— Yaşşa! Yaşa baba, yaşşa baba, yaşşa baba!..

RİZLERİ

şövalyeyi alkışlamak için toplanmıştı. Şakırtı kopunca, Lebip, iki elini başının üstüne kavuşturup boksörler gibi halkı selâmlamak için Seyyide Elhurmâ'yı bırakınca şişman Arap karısı pufff diye kumlara serilverdi.

Lâkin bu heyecanlı tezahürat arasında, Derviş Bey Elhurmâ'nın asık suratı hiç mi hiç gülümsememişti bile. Lebip'e:

— Siz şok kahriman... dedi. Velâkin bu kari benim hemşire değil...

— Ya kim?

— Menkûhe... Zevce... Benim karisi...

Bu lâf üzerine Lebip Söker bey, hayretle herifin yüzüne baktı. Sonra aklı başına gelerek sordu:

— Pek üzüldüm doğrusu... Üste ne kadar vereceğim şimdi size?

Hikâyeci

HELE BİR BUYRUN

İstanbul radyosunun sevimli spikeri Tarık Gürcan, ayni zamanda çok meşhur bir artiste benzer. Hilton otelinin önünden geçerken — İstanbul radyosundan çıkıp Taksime doğru yürürseniz bu otele giden asfalttan geçersiniz — Anne Miller de yaya olarak çıkıyordu. Tarık'ı görünce seslendi:

— Vay üstad, siz de Türkiye'de misiniz? Rica ederim bana bir imza lütfedin!

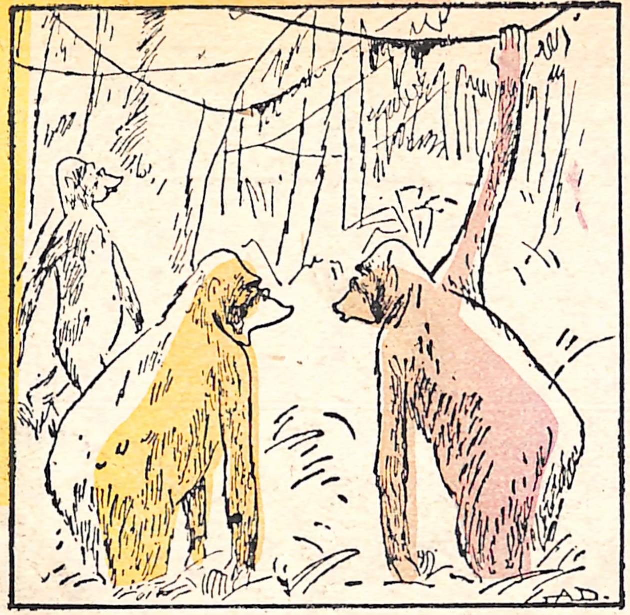
Tarık Gürcan hiç bozmadı. Türkçeye çalan bir İngilizceyle:

— Amerikan harfleriyle üstad yazmasını bilmiyorum ki imzalayayım? Ama evime kadar buyurun da size bir fotoğrafı takdim edeyim, albümlerimi göstereyim!

YAZISIZ!...

— Fransız —

— Kuzum, bunun kurumu neden geliyor?
— Haberin yok mu? İdare meclisine âza oldu!...

— Fransız —

İÇEK MİZAHINDAN

İçki Düşmanları

Çeviren: HASAN ÂLİ EDİZ

İÇKİ düşmanları cemiyetinin reisi Voraçek, reis vekili Bek, umumî kâtibi Maşek de yeni yılı kutlamağa karar vermişlerdi. Tabiî onlar yeni yılı herkes gibi değil, fakat «İçki Düşmanları Cemiyeti» nin menfaatlerine uygun bir şlkilde kutlıyacaklardı.

Yeni yıl gecesi bu üç arkadaş da sokağa çıktı. Niyetleri meyhane meyhane dolaşarak peygamberler gibi, içki aleyhinde konferanslar vermekti. Köşe başında, nokta bekleyen bir polisle karşılaştılar. Reis Voraçek, sarhoşların en kalabalık bulundukları bir yeri kendisine söylemesini polisten rica etti.

Vakit henüz akşamın altısı idi. Polis, Voraçek'in yüzüne dikkatle bakarak:

— Be mubarek adam dedi, bu kadar erken içkiye başlamakta ne mâna vardı? Hiç olmazsa saat on olmasını bekleyemedin mi?

— Aman, müsaade ediniz?

— Ben hiç bir şeye müsaade edemem! Bir kelime daha söyliyecek olursanız sizi posta ederim. Ayağınızı denk alın, sonra karışmam!

Üç içki düşmanı, canları sıkılmış bir halde yollarına devam ettiler. Yitnaya caddesinin köşesine geldikleri zaman, iki kişinn, kendi aralarında yavaşça bir şeyler konuşarak, şehrin merkezine doğru gitmekte olduklarını gördüler. Umumî kâtip Maşek, bu iki kişinin mutlaka bir meyhaneye gitmekte olduğunu, onları takip etmenin hiç de fena bir rey olmıyacağını arkadaşlarına söyledi. Maşek'in bu düşüncesini arkadaşları da doğru buldular. Hemen bu iki kişinin peşine takıldılar.

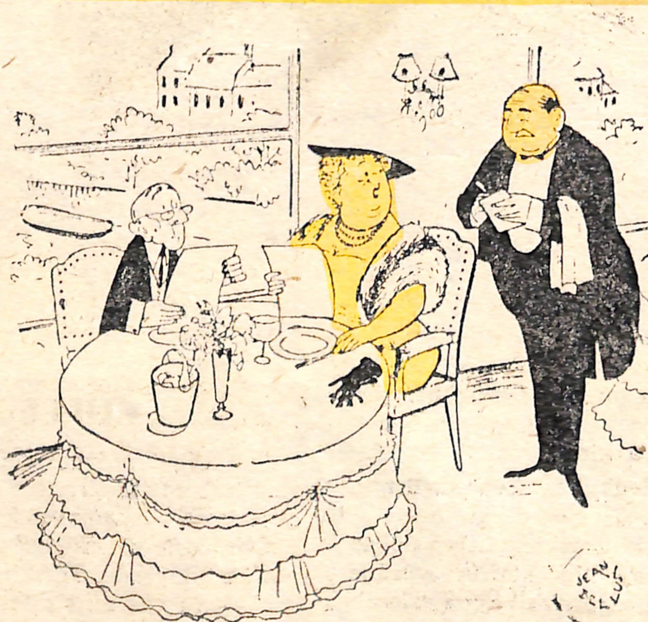
Bu iki kişi, takip edildiklerini görünce, ellerinde bulunan bir çıkını yere atarak koşmağa başladılar. Reis veki Bek, hepsinden önce davranarak yerdeki çıkını aldı. Çıkının içinden bir çift kundura çıktı. Üç arkadaş bu kunduraları ne yapacaklarını konuşurlarken, hiç farkında olmadan, etraflarına büyücek bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalığın içinden, yırtık elbiseli, pehlivan yapılı bir adam:

— Bu düpedüz edepsizliktir, diye çıkışmağa başladı. Uzaktan, bu kunduraları nasıl yerden yere attığınızı gördüm. Halkın büyük bir çoğunluğu yalınayak gezerken, onların ıstırabiyle alay edercesine, kunduralaıı yere vurmak doğru mudur?

Pehlivan yapılı adamın sözleri halkın üzerinde büyük bir tesir yaptı. Sağdan, soldan tehdit idici sözler yükselmeğe barladı:

— Ben bu herifi tanırım. O geçenlerde paltosunu da çıkarıp böyle atmıştı.

— Şunları iyice bir pataklıyalım!. Fazla mallarını hayır cemiyetlerine vereceklerine ne diye sokaklara atıyorlar?

— Zayıflık pehrizi yapıyorum: Bize birer lop yumurta ile birer bisküvit getir!...

— Fransız —

Durun!.. tutun!..

Kalabalık dalgalandı, üç arkadaşın üzerine çullanmağa başladı. Üç arkadaş zorlukla kalabalığın elinden kurtuldu. Üçü de sokak boyunca koşmağa başladılar. Önlerine ilk çıkan büyük bir evin kapısından içeri girdiler. Ancak içeri girdikten sonradır ki, burasının ev olmayıp mağaza olduğunu anladılar. Mağaza sahibi kapıları sımsıkı kapadı. Üç arkadaş biraz kendilerine gelip de etraflarına bakınınca, burasının yalnız içki satan büyük bir mağaza olduğunu dehşetle farkettiler. Ne içeceklerini soran mağaza sahibine:

— Bize alkolsuz bir şey veriniz! dediler.

Mağaza sahibi kurnaz kurnaz gülerek:

— Küçük kadeh mi olsun, büyük kadeh mi? diye soıdu.

— Büyük olsun!

Mağaza sahibi, her üçünün önüne içi dolu, kocaman birer kadeh koydu. Üçü birden, kadehleri diktiler. İçkinin içinde alkol bulunduğunu ilk farkeden Voraçek oldu. Bu düşüncesini mağaza sahibine de söyledi. Mağaza sahibi, alaycı bir sesle:

— Ne münasebet, dedi, bu halis muhlis yirmi derecelik alkolsüz şaraptır, dedi.

— Alayı bırakınız! Biz sizden alkolsuz bir içki rica etmiştik.

Mağaza sahibi öfkelenmeğe başladı.. Şakacı tavrını bir yana bırakarak:

— Artık gevezelik yeter, dedi. Sabahtan beri içmiş içmiş fitil gibi olmuşsunuz! Şimdi burada namusluluk taslıyorsunuz! Galiba maksadınız rezalet çıkarıp para vermemektir. Haydi bakalım, çekin arabanızı!

Üç arkadaş sokağa çıktığı zaman kalabalık artık dağılmış bu-

lunuyordu. Gözleriyle «yola getirilecek sarhoş» arayarak biraz yürüdüler. Sarhoşları «yola getirmek» niyetile, önlerine ilk çıkan meyhaneye girdiler.

Meyhane kalabalıktı. «İçki Düşmanları Cemiyeti» reisi, sağına soluna bakınırken bir erkeğin kendisini göstererek yanındaki kadına şunları söylediğini duydu:

— Şu geleni görüyor musun? Bizim bankanın şube şeflerinden Voraçek'dir. Eskiden çok iyi, çok dürüst bir adamdı. Şimdi baksana, bulut gibi sarhoş!

Voraçek bu çifte dikkatle bakınca,, erkeğin, kendi çalıştığı bankanın direktörü olduğunu anlamakta gerikmedi. Çekingen bir tavırla yanlarına yaklaşarak:

— Affedersiniz efendim, dedi, siz bu işte yanılıyorsunuz! Biz buraya içki içmeğe gelmedik, içkinin zararlarından bahsetmeğe geldik. Biz içki düşmanıyız!

Alkolün yeni yıl münasebetiyle insanları...

Voraçek sözünü tamamlıyamadı. Akşamdan beri onlara içerliyen polis, arkalarından meyhaneye girmiş, Voraçek'i kolundan yakalamıştı:

— Akşamdan beri sizi gözlüyorum! Yapmadığınız kepazelik kalmadı. İlkin bana çattınız! Sonra da bütün şehir halkını başınıza topladınız! Şehrin asayişini altüst ettiniz! Bu yetmiyormuş gibi, şimdi de bunlara sırnaşmağa başladınız! Ya defolup buradan namusunuzla gidiniz, yahut sizi hemen posta ederim.

Üç arkadaş bir kelime söylemeden başlarını önlerine eğerek meyhaneden çıktılar. O zamana kadar hiç alkol kullanmadıkları için, derecesi yüksek şarap, iyice başlarına vurmuştu. Hayattaki yanlışlardan, adlî yanlışlardan, kaçınılması mümkün olan ve olmayan bir sürü yanlışlardan bahsederek, şehrin ana caddesinde epey yol aldılar.

Bu caddenin bir başka cadde ile kesiştiği bir köşe başına geldikleri zaman, kulaklarına çalgı ve şarkı sesleri geldi. İçkili ve çalgılı bir gazinonun önünde bulunduklarını anladılar. İçki düşmanları Cemiyeti reisi Maşek:

— İşte bir sefahet yuvası, dedi. Içeri girelim de alkol yüzünden nasıl vahşi hayvanlara benzemeğe başladıklarını onlara anlatalım.

Üç arkadaş gazinodan içeri girdiler. Bir köşeye oturarak birer gazoz ısmarladılar. Gazino tıklım tıklım dolu idi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Gürültünün biraz olsun dinmesi için epey beklemek icabetti. Nihayet ortalık biraz yatışınca, Maşek bir iskemlenin üzerine çıktı. Şarabın verdiği pervasızlıkla bir nutuk çekti:

— Arkadaşlar, diye söze başladı, siz bu akşam bu halinizle vahşi birer hayvandan farksızsınız!

Maşek yalan söylemiyordu. Çünkü bu üç içki düşmanı, Roma sirklerinden birinin aslanları arasına girseydiler, halleri bu akşamkinden kötü olmıyacaktı.

Tabiî Maşek sözlerini bitirmeğe fırsat bulamadı. Bir kaç dakika sonra üç arkadaş çok acınacak bir halde kendilerini sokakta buldular. Üstleri başları, âdeta ayılarla dalaşmış gibi parça parça idi. Başlarında şapkaları yoktu. Yüzleri, gözleri yara bere içindeydi. Bir kelime ile, eşek sudan gelinceye kadar dayak yemişlerdi.

Biraz nefes almak, biraz da kendilerine çeki düzen vermek için, önlerine ilk çıkan bir birahaneye girdiler. Bu birahanenin halkı da, gazinodaki halktan farksızdı. Burada ikinci bir dayak yemek korkusiyle, garsonun «ne emrediyorsunuz?» sorusuna, «birer bira!» demek zorunda kaldılar.

Garson tezgâha yaklaşınca, birahane sahibi ile aralarında kısa bir konuşma oldu. Bu konuşma üzerine garson, üç arkadaşın yanına gelerek:

— Affedersiniz efendim, dedi. Çok sarhoş olanlara içki verilmesi polisce yasak edilmiştir.

Maşek çok nazik bir eda ile:

— Yanılıyorsunuz dostum, dedi, aksine, biz içki düşmanıyız!... Her gittiğimiz yerde sarhoşluğun aleyhinde konferanslar veriyoruz. Herkesi içkiden vazgeçirmek için uğraşıyoruz.

Maşek, burada da sözünü bitiremedi. Birahane sahibi yakasına sarılarak kapı dışarı attı. Arkasından da:

— Ticaretime engel olmanıza asla müsaade edemem, diye bağırdı.

Maşek bir müddet sonra arkadaşlarını aramak için birahaneye geldiği zaman, onları orada göremedi. Neden sonra onları mutfakta buldu. Voraçek ellerini yukarı kaldırmış:

— Bu bir adlî hatadır, deyip duruyordu.

Üç arkadaşın bu kılıkla emniyet müdürlüğünü boylamaları hiç de iyi bir şey olmadı. Dayaktan morarmış ve yer yer şişmiş suratlariyle, yırtık pırtık elbiseleriyle, yakalıksız ve kravatsız gömlekleriyle, kendilerinin «İçki Düşmanları Cemiyeti» nin idarecilerinden olduklarını söylemeleri, emniyet müdürünü bir hayli güldürdü. Polis müdürü bir aralık zile bastı. Gelen polise:

— Bu serserileri nezarethaneye at, emrini verdi. Sabaha kadar ayazı yesinler de akılları başlarına gelir...

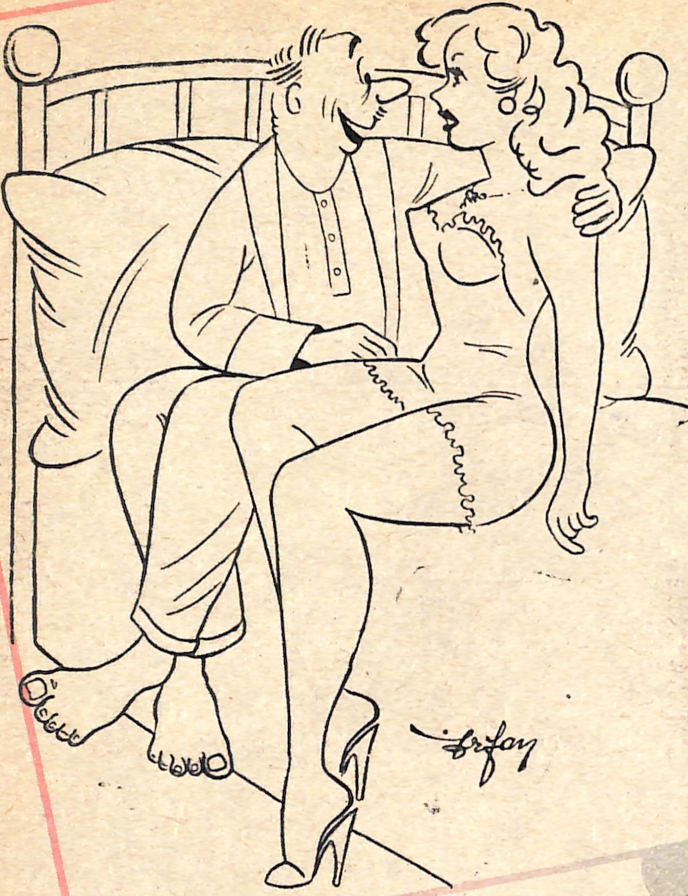
***

Bu hâdiseden bir kaç gün sonra, üç arkadaş da «İçki Düşmanları Cemiyeti» nden birer mektup aldılar. Mektupların üçünde de, bu üç üyenin, sarhoşluklarından ve polise hakaretten ötürü cemiyet âzalığından atıldıkları yazılıdı.

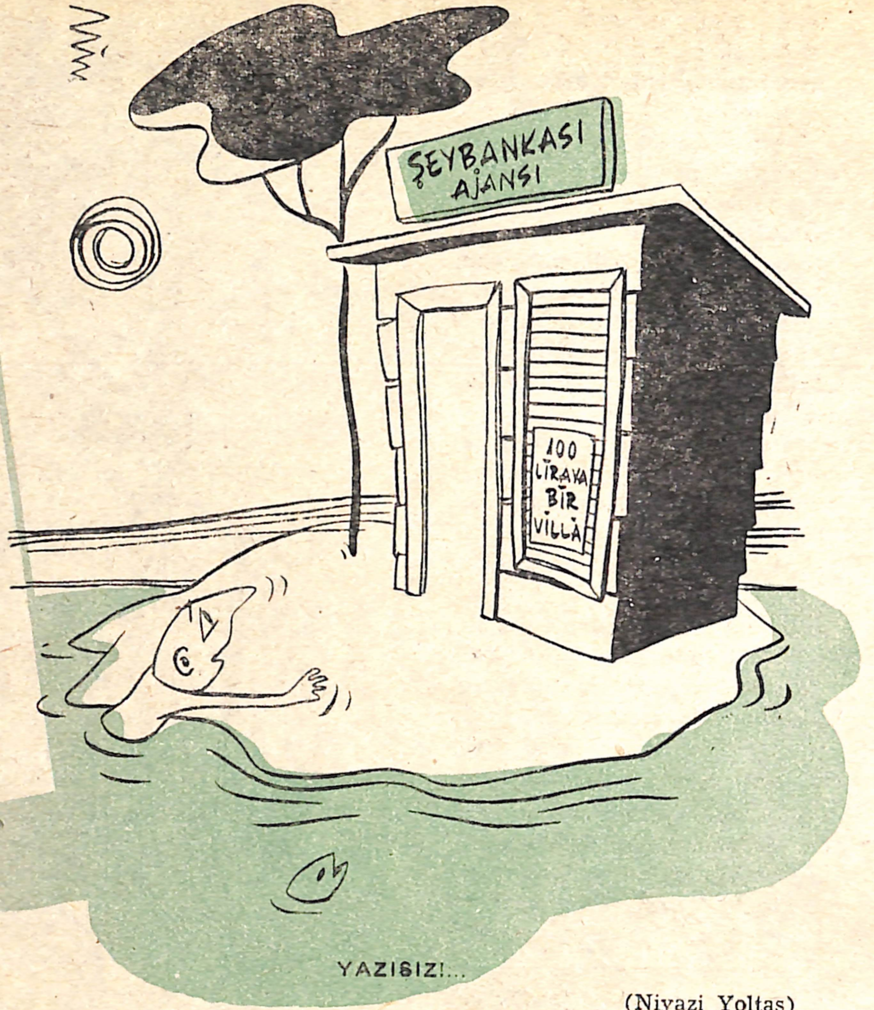
— Dünyada körler azalıyormuş...
— Tabiiii... Açıkgözler çoğalıyor!...

(Necmi Rıza)

— Hayırdır inşallah, bu gece rüyamda çocuğumuz olmuş gördüm...
— Yok, öyle lâkırdı istemem: Ben namuslu aıamım!...

(İlfan Ulaş)

YAZISIZ!...

(Niyazi Yoltaş)

ÇOCUK Terbiyesi!

Terbiye eden:
Lâstik memeli mürebbiye

Hava sıcak... Harbiye'den dolmuşa bindim. Az ilerde şık bir hanım da, elinden tuttuğu çocuğu çekiştirerek arabaya bindi. Sıcaktan, kirpiklerinde eriyen rimelleri, yanağının pudrası üzerine akmış, dudağının kan kırmızısiyle karışıp nonfigüratif bir tablo olmuş. Çocuğunu:

— Terbiyeli dur!..

Diye tersledi. Çok sinirlenmiş olacaktı ki, çocuğu terbiye devam etti:

— Doğru dur yumurcak!.. Bıktım senin vıdı vıdından... Öf.. Bu zamanda çocuk mu?.. Bana bak, elimin tersiyle bir çarparsam, bir de yer çarpar... Ya terbiye olursun, ya geberir gidersin... İnsan ağzıyla mı görür, gözüyle mi?.. Ha?.. Söyle çabuk, Sen ağzınla mı görürsün?..

Çocuk sivrisinek gibi vızıldadı:

— Gözümle..

— Öyle ise niye kaz gibi ağzını açıyorsun... Ayran budalası... Babası kılıklı piç!.. Ben seni terbiye etmesini bilirim... Ama dur sen... Çocukta ses yok, annesi bir türlü hızını alamıyor:

— Ya el beğenir, ya yer beğenir... Meymun suratlı. Vallahi seni şimdi boğuveririm. Sen terbiye olacak mısın? Ne zaman? Sokak köpekleri adam olur, sen olmazsın... Ne olacak... baban ne ki, sen ne olasın... Ter biye kim, sen kim...

— Sus yezit! . Büyüğü bir çocuğa bir lâf söyledi mi, ses çıkmaz!.. Şimdikiler çocuk değil, maazallah... Bak hâlâ söyleniyor... Piç kurusu!.. Dur sen, eve gidince ağzına biber doldurmazsam, sen gör... Bana bak terbiye olacaksın, terbiye!.. Anladın mı?.. Seni sustalı maymuna çevireceğim...

— Hay anneler götürsün inşallah... Velet!.. Bir çocuğa lâf söylendi mi, başını önüne eğer... Hele sen dur, bir eve gidelim... Ben seni terbiye etmesini bilirim. Dünya kaç bucak gör bakalım sen...

Köprüye kadar, sesini çıkarmadan duran çocuk birden kalınlaşan erkek sesle:

— Ulan anne be!.. dedi, hani bana kovboy pantalonu alacaktın...

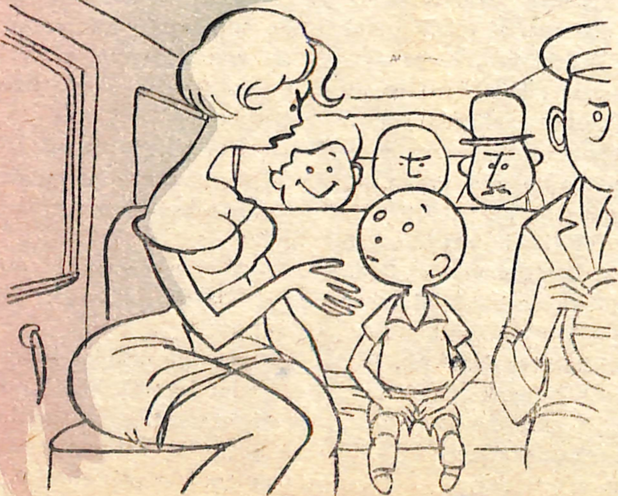
— Sus hâlâ söyleniyor... Terbiyesiz!..

— Eşşeğlusu, sen evde kovboy pantalonu alacağım demedin mi?.. Akşama babama, muhallebicideki herifi söyliyeyim de sen gör...

Kadın çocuğunu bağrına bastı:

— Tontonum benim!.. Ben paşama ne isterse alırım... Bir tanem!..

Çocuğu öptü. Dudaklarının izi çocuğun yanağında kaldı. Büyük postahane önünde arabadan indik.

PEYNİR GEMİSİ

Yeni evlenmişlerdi. Kocası mütemadiyen:

— Alışverişte sakın israfa gitme. Parayı iyi kullanmalı. Lüzumsuz sarfiyata yol açmamalı... diye karısına tavsiyelerde bulunuyordu. Nihayet bir gün kadın, kocasının boynuna sarıldı:

— Teşekkür ederim şekerim, dedi. Bana nasıl para sarfedileceğini, nasıl tasaruf edileceğini iyice öğrettin. Haydi şimdi biraz para ver de harcamasını öğreneyim!

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN

ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

129

DÜŞÜN, DÜŞÜN, BERBAT İŞİN... DÜNYA VAR... VAR AMA, KADIN YOK

130

VAY SALİHCİM!.. NERELERDESİN YAHU?.. BEN DE SENİ BUCAK BAŞKANI FİLÂN OLDUN DA BÜYÜKLER ARASINA KARIŞTIN SANMIŞTIM.

KEŞKE ÖYLE OLSAYMIŞIM... DAHA BETER OLDUM

131

BU NE İŞTİR BİRADER... BİR TÜRLÜ ANLIYAMADIM ŞEKER FABRİKALARI YAPILIR, ORTADA ŞEKER YOK... CADDELER OTOMOBİL DOLU, BİNECEK DOLMUŞ YOK, PARA ÇOĞALIR, MAAŞ YÜKSELİR CEPTE METELİK YOK... SOKAKLAR KADINDAN GEÇİLMEZ, EVLENECEK KADIN YOK!..

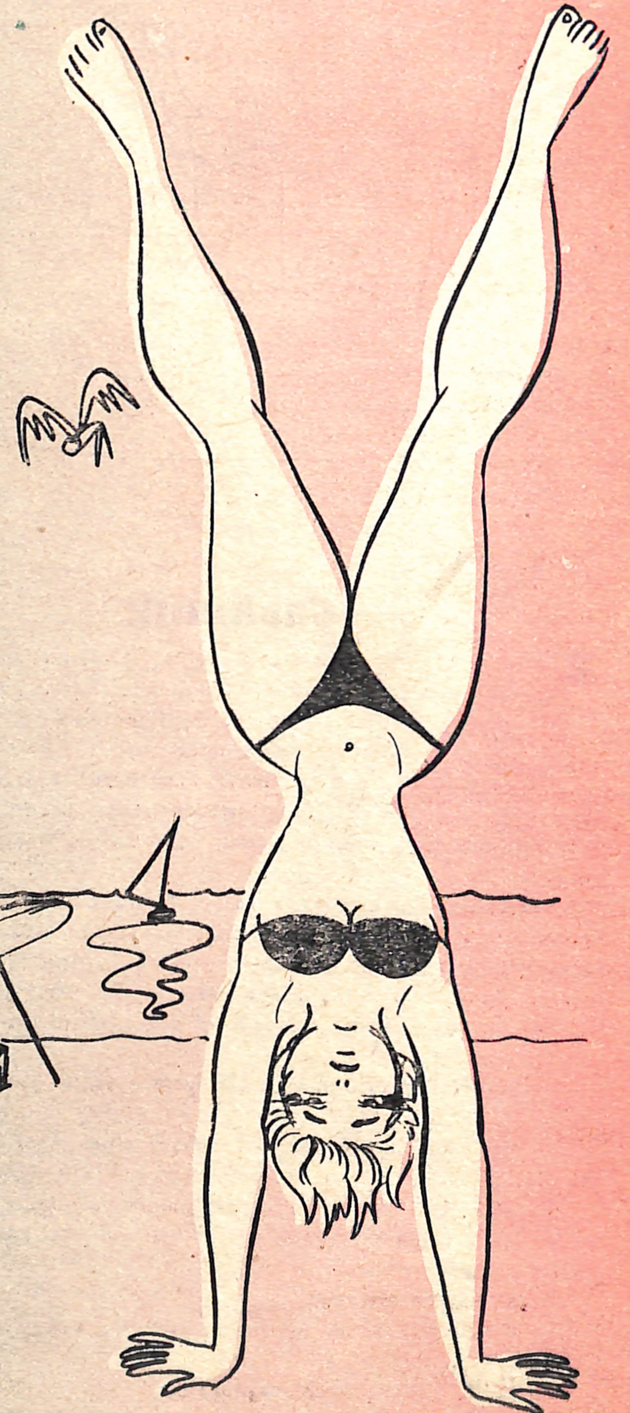
HER ŞEY VAR AMA SENDE AKIL YOK

SEN HEP MALIN GÖZLERİNE ÇATMIŞSIN... EVLENECEKSEN, SPORCU BİR KIZ AL..

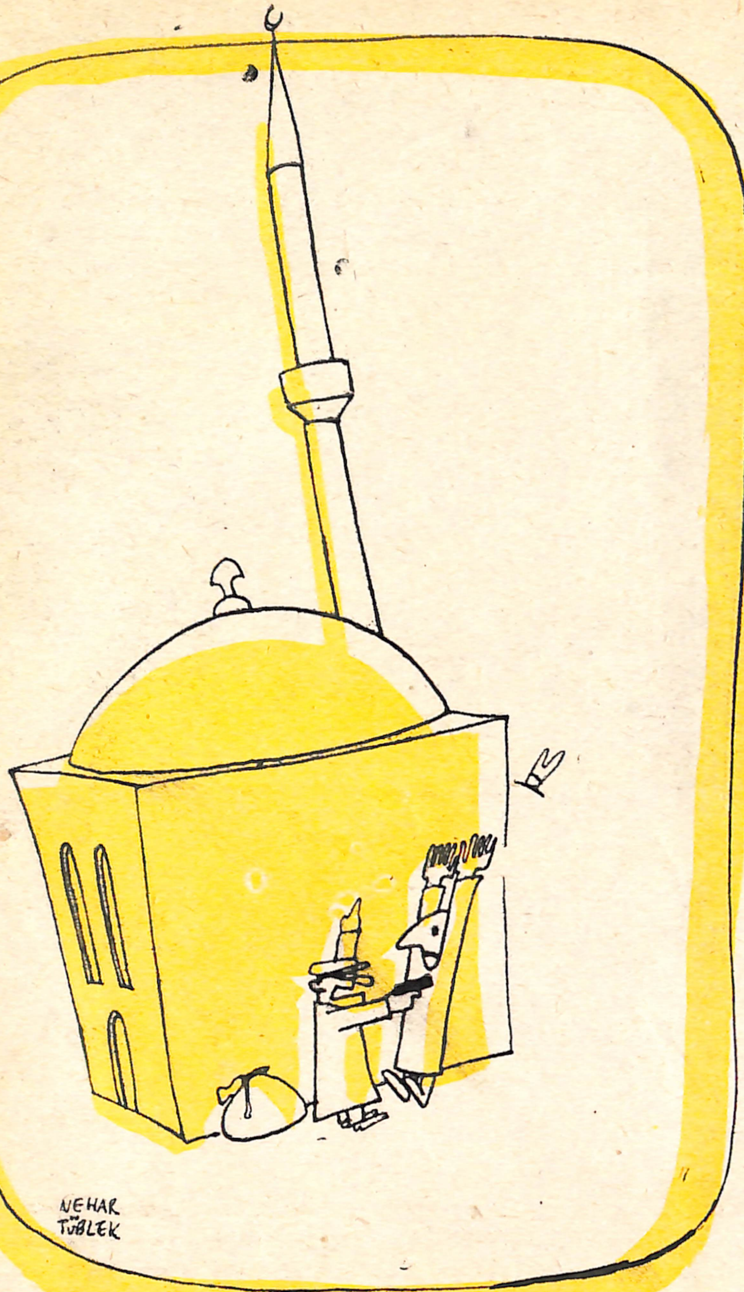
132

SAHİ İYİ AKIL VERDİN... ALINCA ERKEK GİBİ BİR KARI ALMALI

MESELÂ, ŞU KIZI

(Devamı var)

— Bu, camii şerifin tamiri için!... (Nehar Tüblek)

MİNİK HİKÂYE:

Çapkınlık

BİZİM Sezaiyi bilir misiniz? Solelli'yi? Uçarılardandır. Köftehor, kendini, pek de yakışıklı bulduğu için, karşısında hiç bir kadının mukavemet edemiyeceği bir Donjuan sayar.

Bakın bu Donjuanın başına gelenlere:

Geçen gün, berbere gitmişti. Ama Sezai, bazı bekârlar gibi, öyle sakal traşı olmak için gitmez berbere. Serde filmcilik var. Gitti mi, dört başı mamur gitmeli saç, sakal, manikür, pedikür vesaire...

Sezaiciğim de, koltuğa kuruldu. Mahdut miktardaki saçlarını berbere, ellerini de manikür yapan kıza teslim etti. Baktı ki kız fevkalâde bir şey... Fevkalâdeden dedikse ne Ann Miller, ne Terry Morre... Ama yine de fevkalâde güzel sayılır, yerli güzellere sisbetle... Solelli, daha birinci parmavının düzeltilmesi bitmeden, cepheden taarruza geçti:

— Şekerim, dedi, sen ne cici şeysin öyle...

— .. ...

— Kız, akşama işin var mı? Yoktur elbet. Seni bekliyeyim de gel bize gidelim......

Bu açık teklif karşısında,, şirin manikürcü itiraz etti:

— Kabil değil beyefendi... Hem ben evliyim. Kocam da böyle şeylere müsaade etmez...

Sezai, kahkahayı attı:

— Kocan mı? Bırak Allahasen kocanı... Bir yalan atıverirsin, n'olacak, kocana...

Kızcağız, gülümsemeğe çalışarak:

— Aman efendim, dedi, okadar kolaysa, kocama siz atıverin yalanı. Baksanıza, saçlarınızı kesiyor işte!

— Kulak Misafiri —

Ayaklarınız Hanımefendi!..

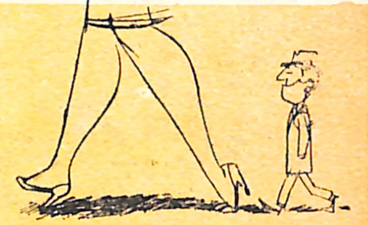
AMA neden hanımefendi? Evinizin kapısına gelince niçin birdenbire değiştiniz?.. Yooo... bu olamaz. Apartımanınızın kapısını açacaksınız, siz önden, ben de arkanızdan... Ne cesaret mi dediniz? Yaaa.... Demek bu cesareti bana siz vermediniz, öyle mi? Küstahlık mı? Kat'iyyen... İşte bunu kabul etmem. Bu işde hiç bir küstahlık yok. Sonra ben muhitimde, gerek dairede arkadaşlarım ve âmirlerim yanında, gerek mahallemizde konu komşu arasında ciddiyetimle tanınmış bir insanım. Ne dediniz? Siz bana yüz vermediniz mi? Gülümsemediniz mi? Ben de böyle bir şey söylemiyorum ki... Siz bana yılıştınız, güldünüz demiyorum. Ben de size lâf atmadım. Ama artık uzun etmeyin canım.. Açın kapınızı da girelim içeri... Bu kadar aksilenmeyin rica ederim... Ben sizi tanıyorum. İnanmıyor musunuz? Anlatayım öyleyse... Hanımefendi siz, otuzla otuz beş yaş arasındasınız. İlk evliliğiniz pek küçük yaşta olmuş... Kocanız yaşlı bir adamdı... Niçin şaşırıyorsunuz? Görüyorsunuz ya, her şeyi biliyorum. Sonra siz, kocanıza... Evet, evet, bunu yaptınız. Çünkü siz aşk için yaratılmışsınız. İhtiyar kocanız ölmüş olabilir. Onun ölümünde sizin gençliğinizin payı büyüktür. Sizinle başa çıkmak gençler için bile zordur. Rica ederim kızmayın... Sonra efendim, en azından on seneniz istediğiniz erkeği aramakla geçti. Hâlâ da bulmuş değilsiniz. Ne olur sanki bunları içerde konuşsak... Hadi canım, görüyorsunuz ki... Bunları nereden mi biliyorum?.. Beni hayatınızda ilk defa mı görüyorsunuz? Ben de sizi öyle... Bugün sizi Kadiköy Vapur iskelesinde gördüm. Yanınızda bir erkek vardı. Bütün ruhunuzu okudum. Acıdım size...

Nerden mi anladım? Ayaklarınızdan, ayacıklarınızdan Hanımefendi... Bu bir ihtisastır. Gülmeyin, bir kadının ayakları na baktım mı, bütün ruhunu, geçmişini, hayatını okurum. E, kolay değil bu Hanımefendi... On beş yaşımdan beri kadın, kız takip ederim. Düşünün yaş kırk... Tetkik ettiğim kadın bacakları, kadın ayakları binleri geçmiştir. Bir bakışta, kadınların bacak bacak üstüne atışlarından kocalarına ihanet edip etmediklerini anlarım. Kaç defa kadınlar üstüne bahse girdiler. Bir kadını yüz metre takip edeyim, onun adımlarından bütün hal tercümesini okurum. Evlenmek istiyen genç arkadaşlar, evlenecekleri kızı bana gösterirler. Kızın arkasından bir kaç adım giderim, ev kızı mı, sokak kadını mı, iyi dans eder mi, hattâ kaç defa sinema locasında, plâj kabinesinde halvet olduğuna kadar her şeyi söylerim.

«Gözler ruhun aynasıdır.» derler ama yalandır, ruhun aynası ayaklardır. Siz Kadıköy iskelesinin üstündeydiniz. Bir erkeğin koluna girmiştiniz. Yanımdaki arkadaşıma sizi gösterdim:

— Bu güzel kadın, şu koluna girdiği adamdan kurtulmak için plân kuruyor! dedim.

Halbuki siz adamın koluna öyle girmiş, göğsüne yaslanmıştınız ki, arkadaşım, imkânsız diye bahse girdi. Tabiî siz adamı daha vapurda ekince ben bahsi kazandım. Nerden mi anladım? Efendim, vücudünüz adamın kolunda, ruhunuz başka göklerde uçuyordu. Ayaklarınızdan anladım. Yarışa hazır bir cins Arap kısrağı gibi ayaklarınızla

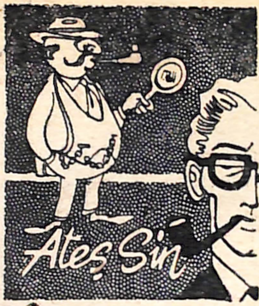

yeri tepiyordunuz. vücudünüzün ağırlığını bir ayağınızın üstüne veriyor, öbür ayağınızdaki dekolte iskarpinin incecik topuğu ile sinirli sinirli yeri dövüyordunuz. Yani ayaklarınız kişniyordu hanımefendi. Biz bunun ne demek olduğunu anlarız.

Sonra vapura bindik. Adamı savmıştınız. Arkadaşıma, bu gece sizinle beraber olacağımı söyledim. İnanmadı. Rica ederim kaşlarınızı çatmayın... Gözlerinizle ayaklarınızı yalanlamağa çalışmayın. Gözler riyakârdır, ayaklar kadar samimî olamazlar. Bacak bacak üstüne attınız. Sol ayağınızı durmadan titrettiyordunuz. Sağ ayağınızdaki iskarpinin ökçesini sokup çıkarıyordunuz Yüzünüz ciddiydi., ama ayağınızın ökçesindeki gamze gülüyordu «Gel, öp beni!» diye feryat ediyordu. Bizde kalb var Hanımefendi... Böyle bir imdat çağrısına, böyle bir çığlığa koşmayacak kadar taş kalbli değilim.

Vapurdan inince, kendiliğimden gelmedim vallahi... Ayaklarınız beni çağırdı. Bu işte hiç yanılmam. Size laf atmadım, siz bana yüz vermediniz, doğru... Ama ayaklarınızın itirafını unut mayın. Hadi açın kapınızı... Siz önden, ben arkanızdan... Hah şöyle... Çok teşekkür ederim Hanımefendi...

Ayaklı kütüphane

POSTA KUTUSU 69

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 3

★

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★

— Yakaladığı canilerden çok daha fazla cinayet işleyen meşhur Amerikan polis hafiyesi Mayk Hammer, dedi.

Sonra da Pinkerton'un kulağına:

— Ağzı bozuk, şımarık bir oğlandır, fazla yüz vermeğe gelmez, dedi.

Mayk:

— Bugün yalnız dört kişi öldürebildim, avucum kaşınıyor, dedi.

Pinkerton:

— Evet, dedi, kaşındığı muhakkak ama, bukadar senelik dedektiflik tecrübeme güvenerek söylüyorum ki, kaşınan avcunuzdan başka bir yeriniz olmalıdır.

Mayk'ın eli tabancasına gitti. Kıç cebinden tabancasını çıkardı. Namlusunu muayene etti. Sonra Pinkerton'a döndü:

— Bu hakaretini hayatınla öderdin ama, dedi, dua et tabancam kıç cebimde durduğu için rütubetten paslanmış.

O zaman Şarlok Holmes:

— Bu delikanlının annesinin Amerikalı olduğu muhakkak. Fakat babasının Acem veya Marsilyalı olduğuna yemin edebilirim. Onun için palavrada bizden baskındır.

— 1 —

Mayk:

— Anamı karıştırma bay Holmes, dedi, kadının çok iyiliğini gördüm, beni on günlük iken kilise kapısına bırakmış.

Nat Pinkerton:

— Amma da tuhaf, dedi. Yahu biz üçümüz de Türkçe konuşuyoruz, bu nasıl oluyor?

Bir türlü Pinkerton'la yıldızı barışamayan Mayk:

— Ulan enayi dümbeleği, dedi sahici mi bu? Roman... Muharrir nasıl isterse bizi öyle konuşturur. İsterse Sanskritçe konuşturur, isterse Çingenece...

Nat Pinkerton:

— Doğrusu, ben şu muharrirlere acıyorum, dedi şöyle

— 2 —

oturup aklı başında bir şey yazmıyorlar da,, saçmasapan şeylerle uğraşıyorlar.

* * *

Hacı Mustafa ile Göbek Hafız Kurtuluş'ta ayni apartımanda, bitişik dairelerde oturuyorlardı. Hacı Mustafa, Göbek Hafız diye tanınmış Hafız Sabriyi şöyle takdim ederdi :

— Hızel Gollektüf Şürketünmüzün ortahlarından, eyni zamanda Derücülük Gomandit Şürketünün sermayedarlarından, Gonservacılıh Limütet Şürketünün zahabısı, Yıldırım Nahliyyat Enönim Şürketünün hissederlerisden arhadaşım Hafuz Sabri...

Dört şirketin birden Hacı Mustafa ile Göbek Hafız ortağı ve sahibiydiler. Dillerde dolaşan ve züğürtlerin çenelerini yoran servetlerini iki sene içinde yapmışlardı.

Ama osların bir dertleri vardı. Hacı Mustafa eliyle kalbine vurur:

— Şoram, ah şoram cayur cayur yanuyo'.... Sankileyim galbime ataş tüşmüş...

Onu böyle yakan, kıymetli yerli film artistlerimizden Bingöl Ece idi.

Ortağı Göbek Hafız, ondan da derliydi:

— Mirim!... Gözüm dünyaları görmüyor, diyordu, bu hatun aklımı, fikrimi târumâr etti. Ben böyle olacak adam mıydım?...

Gbek Hafız da yine yerli film ilânlarında resimlerinin altına «memleketimizin medarı iftiharı» diye yazılan dans yıldızlarımızdan «Mehlika Gülen» isimli bir güzele âşıktı.

İki ortak, Kurtuluşta bir apartmanın bitişik dairelerine taşınmışlar, iki güzel kadına burada her istediklerini yapmışların. Eşya istemişler, almışlar.

— Otomobil isteriz!...

— Sevgülüm, işte Gadillah!...

Demişler...

— Nikâh isteriz...

— 3 —

Ona da razı olmuşlardı. Hacı Mustafa, memleketindeki üçü imam nikâhlı, biri hükûmet nikâhı ile evli olduğu üç karısını boşamış, Bingöl Ece ile evlenmişti. Göbek Hafız da, beş çocuk anası otuz dört yıllık karısı Şâzment hanımını boşamıştı. Fakat ne yapsalar boş... Kadınlar rahat durmuyorlardı.

Durt şirketin sahibi Hacı Mustafa ile Göbek Hafız, işte bu maksatla, dünyanın en meşhur polis hafiyelerini İstanbula davet etmişlerdi. Polis hafiyeleri, iki kadını adım adım takip edecekler, günü gününe Hacı Mustafa ile Göbek Hafıza rapor vereceklerdi.

Hacı Mustafanın bu macerası şöyle başlamıştı. İki sene öncesine kadar Hacı Mustafa, kasabadan dışarı çıkmaz, ararasıra vilâyete kadar gittiği olurdu. İstanbula yirmi sekiz sene önce bir kere gelmiş, hemşehrilerinin yanında bir hafta kadar kalmıştı. Bir kere de Hacca gitmek için on sene önce gelmişti.

Kasabada durumu gayet iyi idi. Mevsimi gelince, İstanbuldaki kabzımala iki bin teneke turşu, bir kaç vagon elma, kayısı gönderirdi. Tekel idaresi, kasabada şaraphane açmıştı. Kasaba bağlarının yarıdan fazlası Hacı Mustafanınkinden en iyi şaraplık kokulu siyah üzümler, onun bağından çıkardı. Şaraphane çalışmağa başlayınca, Hacı Mustafanın yıllık kazancı birden üç katına yükselmişti. Hayatından memnundu. Askerlikten dönünce, ilk karısını gözü kapalı almıştı. O yalnız çocuk fabrikası olmuş, Hacı Mustafaya dört evlât vermişti. İkinci karısı, zengindi. Üçüncü karısı eştaftandı. Böylece birinci karısiyle dölünü yürütmüş, ikinci ile mal mülk sahibi olmuş, üçüncü karısı ile de memlekette şeref, itibar sahibi olmuştu.

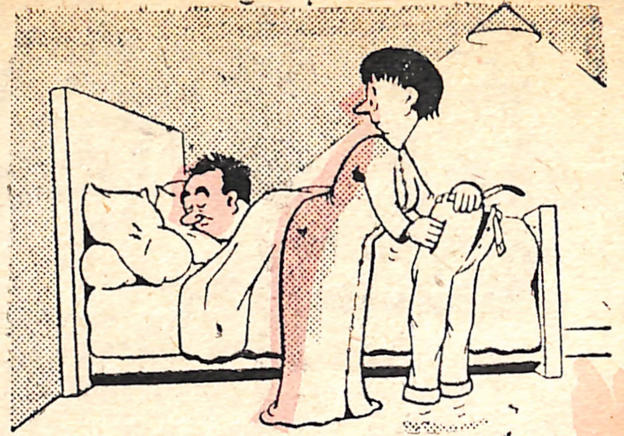
Eğer kasabaya o yerli film gelmeseydi, belki de ömrünün sonuna kadar kasabasından dışarı çıkmıyacaktı.

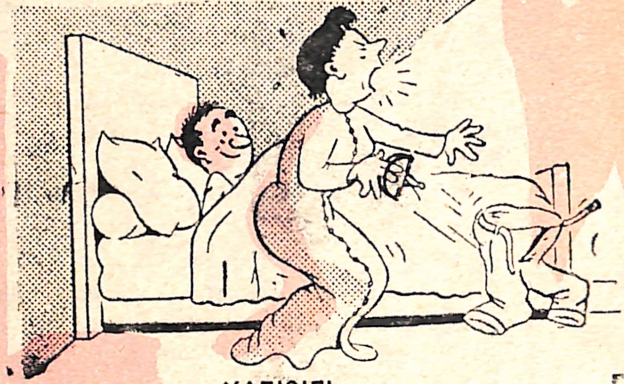
Onu ilk baştan çıkaran, elli altı yaşın yorgun gönlünde birden yirmi yaşın kıvılcımlarını parlatan kasabaya gelen bir tiyatro kumpanyası olmuştu.

(Devamı var)

— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

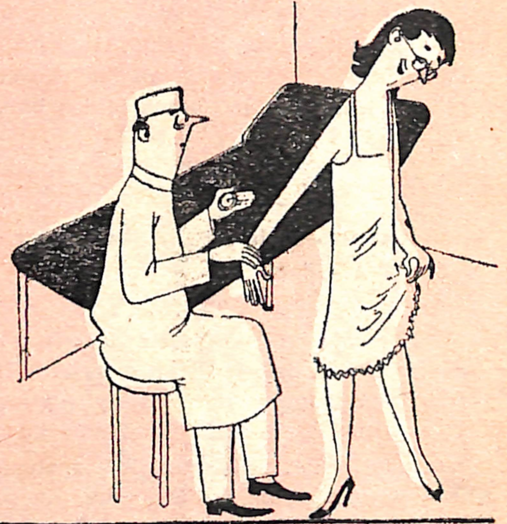
YAZISIZ!...

— Fransız —

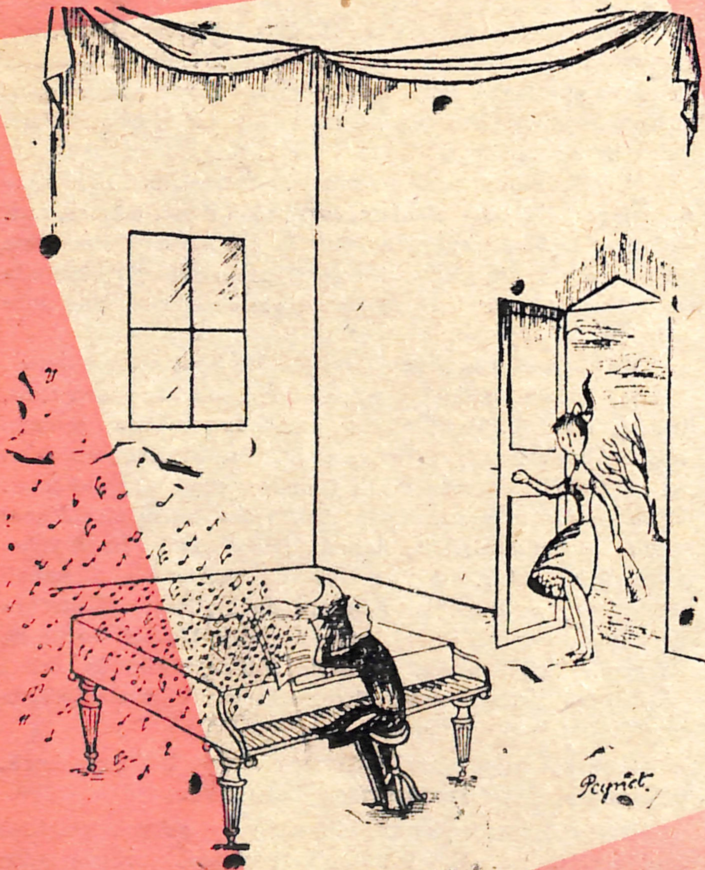
Dişi kuş — Şiiişşst... Başka kuşların bacaklarına bakmak yok!...

— Fransız —

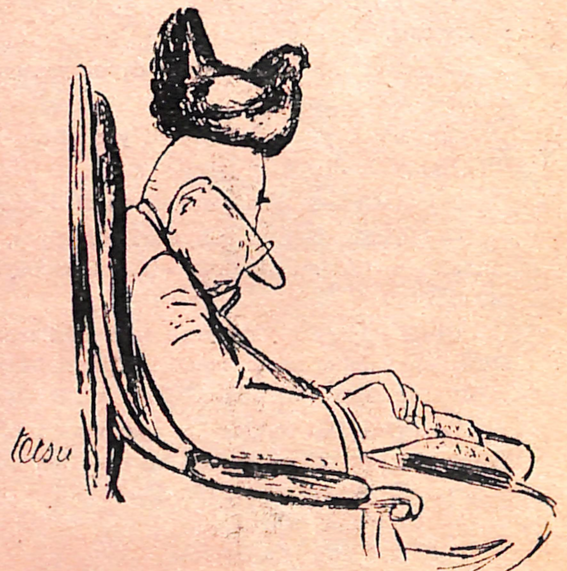
— Kalbim neye mi fazla çarpıyor?. Yazık... Bir de sizin için çok anlayışlı doktor demişlerdi!.

— Fransız —

— Aman kapıyı kapa!...

— Fransız —

YAZISIZ!...

— Fransız —

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8_10. Daire 3.
Telefon: 21822
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

ANKARA SİGORTA

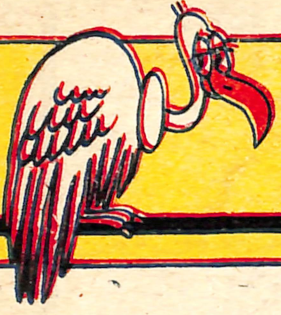
ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
% 10 TENZİLÂT
SÜMERBANK

Boş yere ıstırap çekmeyiniz!
Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...
Kininli
GRİPİN
son derece faydalıdır!

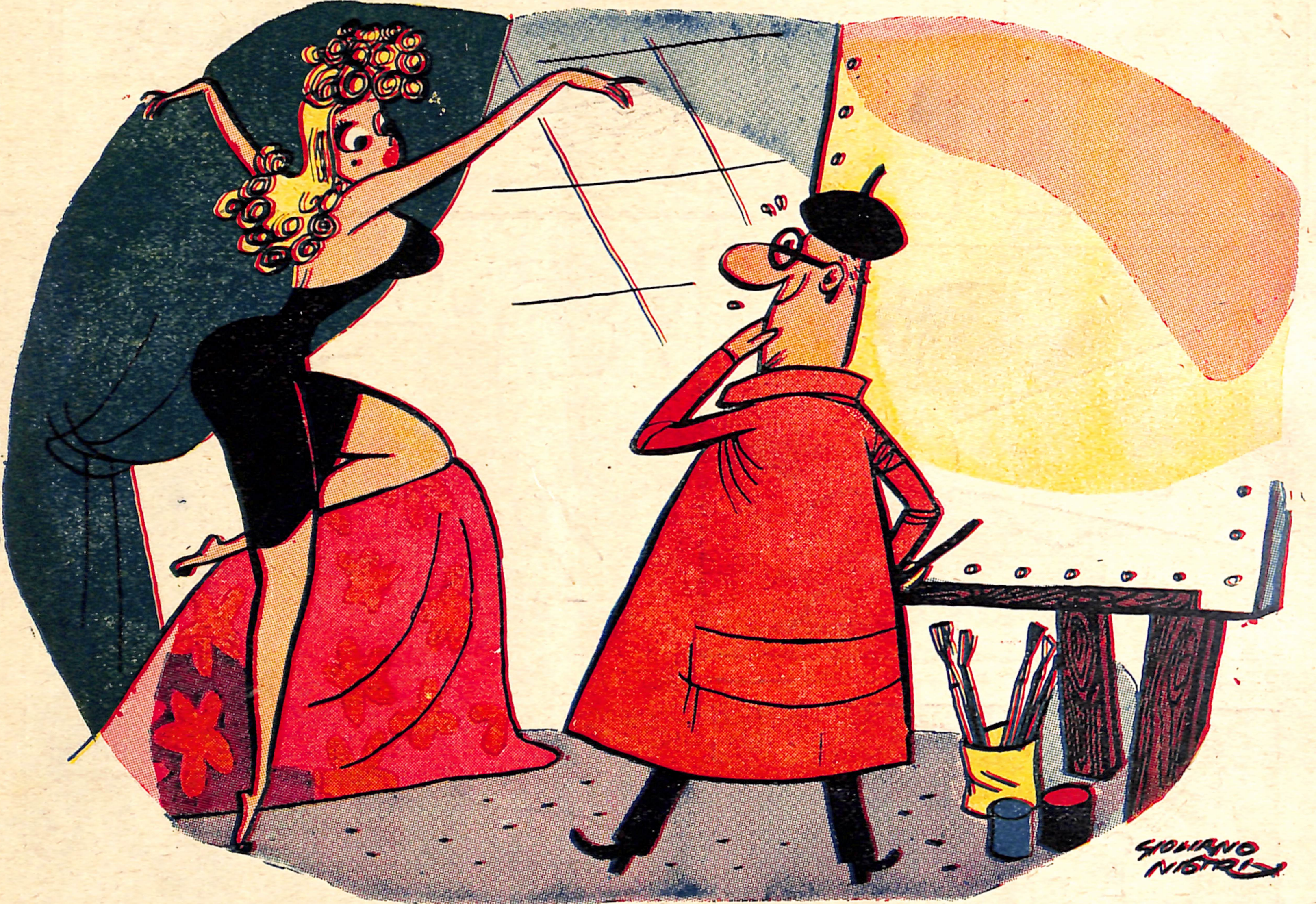

- Soğuk algınlığı, Grip, Nezle başlangıcında hastalığı önler.
- Baş, diş, sinir adale, romatizma, lumbago ağrılarını teskin eder.
- Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

faal Kininli
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 tane alınabilir.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Model — **İki saattir bir tek çizgi çizemedin...**

Ressam — **Sen farkında değilsin: İstikbâl için ne plânlar çiziyorum!.**

— İtalyan —

Otomobilde 3 Kişiydiler!

Dünyanın En Güzel Polis Hikâyeleri

Akbaba - Aydabir Yayınevi, pek büyük bir rağbet gören «Beyaz Cehennem» isimli polis romanından sonra, bu serinin ikinci kitabını birkaç güne kadar takdim ediyor.

Otomobilde 3 Kişiydiler!

Bu kitap, yalnız meraklı polis hikâyeleri değil, tam mânasiyle edebî kıymeti olan bir eserdir.

Okumağa doyamıyacağınız bu harikulâde kitabın fiyatı 1 liradır.

ADRES:

Akbaba - Aydabir Yayınevi

Bu Kitapları Okuyanlar:

Roosvelt ✶ Wilson

Briand ✶ Churchill

Bu polis romanlarının en meraklı, en sadık okuyucuları olmuşlardır.